

KAŠPERSKOHORSKÝ ZPRAVODAJ

Měsíčník pro obyvatele Kašperských Hor Ročník 12, číslo 4, rok 2016, strana 1

Za poskytnutí fotografie na titulní stránku dubnového čísla děkujeme panu Václavu Sklenářovi ze Srní

Z obsahu

- 4 Zkreslovala jsem cenu tepla a hospodářské výsledky městské kotelny?
- 6 Vaše názory
- 8 Z městské knihovny
- 8 Literární soutěž
- 9 Pohledy do krajiny
- 10 Příběh marmeládové královny pokračuje
- 12 Přijďte si zazumbovat s Leandrem
- 15 Pohledy k souedům: Nicov u Stach
- 16 Ptáci našich zahrad a parků
- 18 Na kus řeči s učitelem v důchodu
- 21 My máme rádi ... jídlo
- 22 Společenská kronika

Úvodník

Vážení čtenáři Zpravodaje, se začátkem dubna otevíráte čtvrté letošní číslo, které je obsahem rozsáhlejší, než vydání předešlá. I díky dvěma obsáhlým rozhovorům s lidmi, kteří mají jistě co říct. Necht' je víc takových. Sami si obsah vytváříte, zajímavou náplň si zasloužíte. Proto Vám chci poděkovat za všechny články, které nechodí vždy až v den uzávěrky (beze změny: každého dvacátého), ale často i vzápětí poté, co

předchozí číslo obdržíte do schránky.

Ať už to jsou to ručně psané dopisy nebo články psané na psacím stroji, nemusíte být vůbec velkými kamarády s výpočetní technikou. Stačí Váš list s textem například přinést na MěKiS. To samé platí i pro fotografie.

Přeji Vám příjemné čtení a hezký začátek jara.

Váš Václav Kůs

Lyžařský výcvik

Každý rok připravujeme pro žáky 6. a 7. ročníku lyžařský výcvik ve Ski areálu v Kašperských Horách. V posledních letech nám vše ztěžuje vrtkavé, na sníh skoupé počasí. Ani letos tomu nebylo jinak. Dlouho jsme čekali na vhodné podmínky korespondující s připravenými termíny. Když už jsme se pomalu smířili s faktem, že letos výcvik asi nebude, podařilo se začátkem března opět zprovoznit část sjezdovky a my jsme 3. 3. 2016 nastoupili „v plné zbroji“.

Žáky jsme rozdělili do družstev podle výkonnosti. V prvním družstvu byli zdatní lyžaři, kteří se pod vedením p. ředitele Nového zdokonalovali především v carvingu. Druhé družstvo s pí učitelkou Melicharovou zdokonalovalo jízdu v paralelním postavení lyží a došlo také na carvingový oblouk. Největší pokrok je vždy

u třetího družstva, do kterého byli zařazeni nelyžující žáci. Většina z nich stála na lyžích poprvé v životě a pod vedením pí učitelky Jelínkové se naučili jízdu na vleku, sjezdovku bezpečně sjížděli obloukem v pluhu a později zvládli jízdu obloukem z přivrátu vyšší lyží.

Naši žáci byli pozitivní, disciplinovaní a učili se se zájmem. Celý týden poctivě trénovali a na konci byly vidět velké pokroky a zlepšení. Závěrečný obří slalom zvládli všichni! Odměnou jim byla malá sladkost a medaile pro ty nejrychlejší. Poslední den ze všech vyzařovala spokojenost, ale i smutek, že to tak rychle uteklo.

Závěrem bych chtěla za nás všechny poděkovat majitelům areálu za podmínky, které nám vytvořili, a zaměstnancům za vstřícný přístup.

Miroslava Melicharová

Náš lyžařský výcvik

Náš lyžařský výcvik začínal ve čtvrtek 3. března. Já jsem ale byl doma s bolestmi břicha. V pátek už mně bylo lépe, tak jsem mohl jít na výcvik. Sraz byl u půjčovny lyží v 8.30 hodin. Společně jsme vyšli k vleku. Vyjeli jsme nahoru, tam byla rozvíčka. Paní učitelka Melicharová mě přiřadila do druhé skupiny, kterou vedla. První jízda byla s paní učitelkou, následovaly 2 – 3 jízdy na rozehrátí. Pak jsme se učili jít z pluhu do paralelního lyžování. Šlo to dobře. V 10.30 hodin byla 30 minutová přestávka, pak jsme pokračovali. V 12.30 byl konec. V pondělí jsme se učili carving na lyžích. To mně úplně nejlíp nešlo. V úterý jsme se připravovali na obří slalom. Čekali nás naučit se jít „do vajčka“. Ve středu byly závody, jely se 2 jízdy obřího slalomu. Časy se sečetly. Já se umístil na 9. místě z patnácti chlapců. Na výcviku se mně líbilo.

Petr Korál, 6. ročník

Ptáte se Rady města

Vážená Rado,

chci se Vás zeptat, proč musely skončit pravidelné akce v Horském klubu? Myslím tím například festivaly „Wake Up Mountains“, „Godless Night“ a „Westpoint Music“, které zde fungovaly i několik let a navštěvovaly je stovky lidí. Existuje nějaký sjednocující důvod, proč musely všechny vyjmenované akce naráz skončit? Existuje nějaká výjimka? Kde se budou konat hudební akce pod střechou, když už ne v klubu? Kašperky takové místo nutně potřebují. Předem Vám děkuji za odpověď.

Tomáš Kotek

Odpověď starosty města:

Pravidelné akce, zejména hudební produkce jsme byli nuceni omezit z důvodu nadměrného hluku. Horský klub byl rekonstruován a uveden do provozu hlavně za účelem poskytnutí zázemí pro místní spolky. Postupem času se začal používat i pro hudební produkce - zábavy a festivaly. To začalo narážet na problém zvýšeného hluku v době nočního klidu. Vzhledem k nárůstu stížností od občanů žijících v sousedních bytech jsme nechali provést měření hladiny hluku.

Z tohoto měření bylo zjištěno překročení maximálních povolených hodnot o téměř sto procent.

Prostor Horského klubu není vhodný pro tento druh kultury. Proto jsme přistoupili k tomuto omezení a zároveň jsme začali hledat vhodné místo pro pořádání zábav a festivalů. V současné době necháváme zpracovat posouzení opravy sokolovny, která byla v minulosti pro tyto účely využívána.

Pevně věřím, že se brzy dočkáme jejího znovuzprovoznění a sokolovna začne žít i díky vám novým životem.

Petr Málek, starosta

Krátce o stavu na úseku veřejného pořádku a bezpečnosti

v rámci služebního obvodu Obvodního oddělení Policie ČR Kašperské Hory

Vážení spoluobčané, přivítal jsem nabídku redaktora Kašperskohorského zpravodaje, abych se také s Vámi mohl podělit o informace týkající se stavu na úseku bezpečnosti a veřejného pořádku v rámci působnosti Obvodního oddělení Policie ČR Kašperské Hory.

Nechci Vás zbytečně zatěžovat záplavou statistických výsledků, přesto ve svém článku několik důležitých čísel zmíním, a to především pro představu o činnosti našeho obvodního oddělení. Jsem vedoucím obvodního oddělení v Kašperských Horách již od října roku 2008 a v současné době na oddělení pracuje dalších 11 podřízených, kteří vykonávají svou činnost na teritoriu o ploše cca. 270 km², kde je trvale přihlášeno cca 3500 obyvatel. Mimo města Kašperské Hory se dále jedná o Rejstěj, Snří, Modravu, Horskou Kvildu, Nezdice na Šumavě, Strašín, Soběšice a Bukovník.

Trestná činnost páchaná v teritoriu působnosti našeho obvodního oddělení je velmi různorodá, přesto v ní stále převažuje trestná činnost majetková, zejména krádeže vloupáním, dále zanedbání povinné výživy, maření výkonu úředního rozhodnutí a ohrožení pod vlivem návykové látky. Z následujícího souhrnu je však patrné, že trestná činnost vykazovala v posledních letech mírný pokles, až k počtu cca 50 spáchaných skutků ročně.

V posledních dvou letech došlo k výraznému zvýšení počtu řešených přešupků, a to až k číslu 225, tento nárůst je možné přičíst mimo jiné zvýšené aktivitě policistů při výkonu dohledu na bezpečnosti silničního provozu zejména v letní a zimní turistické sezoně, kdy se počet obyvatel mnohonásobně zvyšuje.

Období	TČ	objasněnost v %	PŘ
2009	60	66,6	144
2010	79	72,2	128
2011	81	60,5	161
2012	80	68,7	118
2013	68	64,7	148
2014	48	67,2	201
2015	53	57,1	225

Chtěl bych se ještě zmínit o jednom z problémů, které si dnešní doba s sebou nese, a to v souvislosti s rozvojem komunikačních technologií, kterým jsou stále častěji šetřené podvody při nákupech prostřednictvím internetu. V posledních třech letech a to nejen u nás, ale v rámci celé České republiky, přibývá podvodů spojených s nedodáním objednaného zboží, či zasláním věci bezcenných a zdánlivě výhodná koupě se poté stane nejen noční můrou Vaší, ale i naší, neboť objasnění takového jednání a zjištění pachatele je záležitost složitá, dlouhodobá a většinou nepřinese kýžený efekt v podobě vrácení Vašich investovaných prostředků.

Jsem si vědom toho, že neexistuje univerzální návod, jak se ochránit před takovým jednáním, přesto můžete rizika spojená s touto formou obchodu alespoň snížit. Především stále platí: „Buďte ostražití!“ Při rozhodování o nákupu si na internetu proveďte informace o prodávajícím, jeho předchozí hodnocení, recenze, porovnejte si ceny nabízeného zboží s dalšími prodejci, ověřte

si způsob platby a dodání zboží. Pokud realizujete nákup na stánkách s bazarovým zbožím a prodejce striktně vyžaduje platbu na účet předem, navrhnete osobní převzetí zboží a platbu při předání „z ruky do ruky“, vyčkejte na reakci prodávajícího. Z vlastní zkušenosti vím, že solidní prodejce s takovou nabídkou nemívá problém.

Nechci Vás nijak odrazovat od obchodování přes internet, ani v současné době není možné, jen na Vás, vážení spoluobčané, apeluji: „Zachovejte si chladnou mysl, nenechte se opít rohlíkem.“

V případě, že stanete účastníkem nezákonného jednání, ať v pozici oběti či svědka, neváhejte, a informujte policii prostřednictvím linky 158. Poznatky získané Vaším prostřednictvím nám pomáhají při naší práci. Zároveň Vás upozorňuji, že došlo ke změně telefonního čísla našeho obvodního oddělení, na dozorčí službu je nyní nově číslo 974334891. V případě nepřítomnosti hlídky využijte linku 158.

Vážení spoluobčané, na závěr bych Vám všem rád vyjádřil poděkování za Vaše podněty, informace a pomoc při naší práci, čehož si velmi vážíme. Bez těchto atributů vzájemné spolupráce by naše vlastní činnost na úseku Vaší bezpečnosti a ochrany veřejného pořádku byla mnohem složitější.

Chtěl bych zároveň touto formou vyjádřit poděkování všem současným i bývalým vedením měst a obcí, se kterými jsem za dobu svého působení v Kašperských Horách spolupracoval a spolupracuji, v neposlední řadě také všem pracovníkům informační a strážnické služby Národního parku Šumava, dalším článkům integrovaného záchranného systému ČR, členům Sborů dobrovolných hasičů v obcích a dalším spolkům a organizacím, jež jsem ve svém výčtu jmenovitě neuvedl.

*komisař npor. Jaromír Vaněk
vedoucí Obvodního oddělení Policie ČR K.Hory*

Zkreslovala jsem cenu tepla a hospodářské výsledky městské kotelny?

Krátce po ustanovení do funkce placeného místostarosty se pan Bechyně ve svém Slově ve 2. čísle loňského Kašperskohorského zpravodaje roze-psal o ceně tepla z městské výtopny a zaměřil se na cenu spotřebovaného paliva, která tvoří její podstatnou část. Místostarosta učinil závěry a zároveň zveřejnil domněnky na základě jakéhosi svého „předběžného rozboru hospodaření výtopny a soustavy CZT“, aniž by se zajímal a případně vzal v úvahu vlivy, které mohou na celkový objem, a tím i cenu spotřebovaného paliva působit. Zcela pohodlně tak dospěl k „podezření“, že ti, kteří se pohybovali kolem provozu a hospodaření kotelny, „systematicky“ vykazované hodnoty spotřeby paliva „v minulých letech“ zkreslovali, a tudíž tyto „nepřesnosti z minulých let“ se projeví ve ztrátě kotelny 2,5 mil. za rok 2014. Jako osoba odpovědná a podepsaná pod všemi výkazy a hlášení (Energetický regulační úřad -ERÚ, statistický úřad apod.), právě tak i pod cenovými kalkulacemi za teplo pro kotelnu od počátku provozu soustavy CZT do konce roku 2012, jsem proti takovým zjednodušeným závěrům a hodnocením protestovala dopisem adresovaným starostovi města. Odpověď starosty mi byla doručena počátkem března loňského roku s tím, že bude zadán audit hospodaření kotelny a s jeho výsledky budou seznámeni všichni občané města.

Nepodložené a zjednodušené soudy místostarosty s vysloveným podezřením ze zkreslování hodnot se negativně dotkly nejen mne, ale i všech osob, které se na zajišťování chodu a hospodaření kotelny podílely. V rámci daných provozních podmínek jak obsluha kotelny, pan Hromádka se svými pracovníky, tak i pan Ešner jako pracovník pověřený zajišťováním paliva pro kotelnu, sledovali a vykazovali nákup a spotřebu paliva s maximální možnou přesností. Předpokládám, že ani po roce 2012 se praxe a přístup dalších zúčastněných osob nezměnil.

Od počátku fungování kotelny až do konce r. 2014 nebyla možnost nakupované palivo vážit, ani pravidelnými rozbory sledovat jeho výhřevnost. Palivo jsme nakupovali podle druhu (štěpka, odřezky, piliny a pod.) v měrných jednotkách (prm, m³ atd.), ve kterých je fakturovali dodavatelé. Každá dodávka paliva do konce r. 2011 byla co do deklarovaného množství zkontrolována. Spotřeba paliva byla s využitím přepočtových koeficientů sjednocena na jednu požadovanou měrnou jednotku, a tedy uváděna v tunách pro potřeby výkaznictví. Ověření výhřevnosti se provádělo namátkově několika vzorky z různých dodávek v laboratorii Vysoké školy chemickotechnologické v Praze. Veškeré nákupy a propočty spo-

třeby paliva byly v daných podmínkách prováděny s náležitou péčí. Vykazovanou spotřebu paliva, právě tak i ostatní údaje o provozu kotelny, rovněž i kalkulace ročních předběžných i skutečných cen bez výhrad akceptovaly jak ERÚ, tak i SEI (Státní energetická inspekce). Především vykazovanou spotřebou paliva za roky 2006 – 2012 se velice podrobně zabývala certifikační komise odborníků vyslaných firmou BTG Central Europe s.r.o., která pro město zobchodovala emisní redukce CO₂ do Holandska. Komise detailně prověřovala přepočty měrných jednotek nakupovaného paliva na vykazované objemy paliva spotřebovaného k výrobě tepla, které jsme uváděli v monitorovacích protokolech. Pokud by se v této souvislosti vyskytly pochybnosti o správnosti vykazování spotřebovaného paliva, pak by místo 3,5 mil. korun za prodej emisních redukcí město nedostalo nic. Tento obchod se uskutečnil pod dohledem MŽP - Státního fondu životního prostředí a veškeré doklady jsou jistě dosud na radnici k dispozici.

Pro maximálně průkazné stanovení množství nakoupeného paliva a jeho kalorické hodnoty byla v roce 2014, ještě před nástupem pana místostarosty do funkce, pořízena speciální váha s tím, že veškeré palivo dopravované do skladu paliva v kotelně bude váženo a sušením vzorků bude určena i jeho kalorická hodnota. Pokud tedy měl místostarosta pochybnosti o vykazované spotřebě paliva v kotelně, je s podivem, že nově pořízené vybavení (váha + pec na sušení vzorků) při zavážení skladu paliva nebylo v prvním čtvrtletí roku 2015 využito. Přitom spotřeba paliva za první tři měsíce roku představuje zhruba 50% roční spotřeby, což je množství, které už může poskytnout reálný obraz o spotřebě kotelny bez „domněnek a podezření“ ze zkreslování spotřeby.

Z informací o jednání Rady města vyplývá, že energetický audit kotelny byl ve 2. čtvrtletí 2015 zadán a odborným zpracovatelem do pololetí odevzdán. Očekávala jsem, že budu s výsledky auditu bez odkladu seznámena a jako osoba podezřelá z manipulací s výsledky hospodaření kotelny z takového

skutku také usvědčena. Nedělo se nic až do listopadu, kdy pan placený místostarosta v 11. čísle KH zpravodaje uvedl „nejdůležitější doporučená opatření“ z energetického auditu a doplnil je vlastním komentářem. A protože převzatá „doporučená opatření“ nijak nepotvrdila „zkreslování“ a zřejmě ani ostatní text auditu nepodpořil „podezření“ o manipulaci s výsledky fungování systému CZT, přisadil si pan místostarosta dalším nehorázným tvrzením o podobě jakési „palivové bilance“, podle které údajně měla být vykazována spotřeba paliva. K tomu mu posloužila tabulka sumarizovaných množství různých druhů paliva v různých měrných jednotkách zpracovávaná v účtárně jako pomocná evidence, kterou si paní účetní doplnila kontrolním součtem. I laikovi, natož odborníkovi, jakým je jistě pan Bechyně, musí být jasné, že takto sečtené „hrušky s jabkami“ nelze uvádět jako spotřebu paliva v kotelně. Použitá informace měla evidentně jediný cíl a úmysl – znovu pomluvit a za nekompetentní označit ty, kteří se v předchozích téměř 10 letech o chod soustavy CZT starali.

V příloze usnesení Rady města z 5. února t.r. a následně v únorovém čísle letošního Zpravodaje se opět objevily tabulky s údaji o provozu kotelny na biomasu. V obou případech jsou výsledné vykazované údaje zkreslené, v komentáři chybí zásadní informace. Navíc doprovodný graf a tabulka s časovou řadou hospodářského výsledku výtopny od r. 2005 v příloze k usnesení Rady města obsahuje na první pohled chybné údaje.

Pokusím se vysvětlit: ztrátu za rok 2005 nelze vůbec do srovnávacích údajů zahrnout, neboť kotelná byla spuštěna do ročního zkušebního provozu v polovině září 2005, přičemž připojování objektových předávacích stanic pokračovalo ještě nejméně v 1. čtvrtletí 2006. Zúčtovacím obdobím je ale celý kalendářní rok. S vědomím toho, že ne všichni majitelé domů chtěli nebo mohli být připojeni k centrálnímu topení, nechtěli jsme, aby byl systém vytápění ve městě provozován na úkor těch občanů, kteří připojení nebyli. Od počátku provozu kotelny jsme se v zastupitelstvu shodli, že z výnosu ceny tepla by měly být hrazeny pokud možno veškeré náklady spojené s pořízením a provozem systému CZT, tedy i splátky úvěrů s úroky, a proto byly jako nákladová položka v ceně tepla kalkulovány. Dále po uplynutí záruční doby celého systému byl v roce 2009 zřízen fond oprav CZT a současně plánovaný přírůstek tohoto fondu započten v kalkulaci předpokládané ceny tepla na rok 2009 a stejně tak byl obsažen i v kalkulaci ceny tepla v letech dalších. Každoročně s vyúčto-

Dokončení ze strany 4

váním spotřeby tepla za uplynulý rok obdrželi všichni odběratelé přehled skutečně vynaložených nákladů na výrobu a dodávku tepla a současně s tím i kalkulaci předpokládané ceny na příští rok se zdůvodněním případného meziročního nárůstu. Pokud výnosy z prodeje tepla převýšily náklady, pak s výpočty ceny tepla odběratelé obdrželi informaci o tom, jak konkrétně bude po odsouhlasení zastupitelstvem finanční přebytek použit. Popsanou praxi vykazování nákladů narušilo zavedení povinnosti obcí od počátku roku 2012 vytvářet odpisy k dlouhodobému majetku, což vedlo k významnému zatížení nákladů na výrobu tepla o další položku. Tuto informaci důležitou pro srovnatelnost časové řady nákladů na výrobu tepla, a tím i vykázaných hospodářských výsledků kotelný pan místostarosta jaksi „zapomněl“ čtenářům Zpravodaje sdělit. Proto tabulka připojená k usnesení rady s údaji o hospodářských výsledcích výtopny v časové řadě od roku 2005 (včetně chybných údajů) obsahuje nesrovnatelné údaje. V tabulkovém přehledu nákladů a výnosů kotelný za roky 2012 – 2015 ve Zpravodaji není do nákladů, a tím i do hospodářských výsledků započítán příděl do fondu oprav přesto, že kalkulovaná cena tepla, a tím i cena použitá při vyúčtování za dodané teplo částku plánovaného přídele do fondu oprav obsahuje. Netuším, jaké závěry chce vyvodit pan Bechyně z rozporuplných a nesrovnatelných údajů uvedených v podkladech z jednání Rady města a ve Zpravodaji. Zřejmě nás překvapí na příštím zasedání zastupitelstva, na které je avizováno jednání o založení další nové společnosti s r.o. pro energetiku.

Jsem přesvědčena, že občany města a odběratele tepla z městské kotelný především by více, než pomluvy, domněnky a polopravdy o hospodaření kotelný v minulosti, zajímaly informace o chystaných změnách v organizaci provozování systému zásobování teplem z biomasy. Prodlouží se dodatkem platnost původních smluv o dodávkách tepla, nebo budou uzavírány smlouvy nové? Bude s ukončením topné sezony 2015–2016 (květen) provedeno vyúčtování spotřeby tepla od počátku roku včetně finančního vyrovnání proti zaplaceným zálohám? Většina odběratelů by se v takovém případě měla připravit na doplatky za teplo. Odhaduji, že záměry vedení města s kotelnou nám, jako obvykle i v jiných záležitostech, zůstanou do poslední chvíle utajeny, aby nezbylo příliš času na zvědavé otázky opozice dřív, než vládnoucí devítka opět jednomyslně změny odmávně.

Jako shrnutí popsaných skutečností ocituji část svého dopisu starostovi města z 6. března 2015: „Závěrem si dovoluji vyslovit rozhořčení nad tím, že si osoba působící krátce ve veřejné funkci bez důkazů a bez jakéhokoli povědomí o okolnostech vzniku a realizace projektu CZT i provozu kotelný samotné dovolí z nepoctivého jednání nařknout ty, kteří se o zprovoznění kotelný zasadili a kteří se o zásobování města teplem ke spokojenosti občanů starají dosud. Obětavý přístup, odpovědnost a zkušenosti obsluhy kotelný, zejména pak pana Hromádky, by si měli představitelé města cenit jinak, než nařčením z podvádění. Odborné znalosti, schopnost zvládnout jakýkoli provozní problém, poradit si nebo navrhnout správné a účinné řešení v situacích, kdy si zaměstnanci zhotovitele při realizaci CZT i jeho rozšíření mnohdy nevěděli rady – toho si u pana Hromádky

pracovníci firem – na rozdíl od současného představitele města – velice považovali.

Zveřejněná nařčení, uvedená v článku místostarosty, mohou v obcích města vyvolat dojem, že jsme se já i výše jmenovaní podíleli na zkreslování výsledků hospodaření kotelný. Žádám Vás proto, pane starosto, abyste zajistil objektivní, nestranné prověření místostarostou popsanych podezření a s výsledky šetření všechny dotčené seznámil. Pokud se prokáže – a já jsem přesvědčena, že se tak stane – že nařčení byla neopodstatněná, pak budu žádat od místostarosty uveřejnění omluvy v příštím čísle Zpravodaje jmenovitě všem, kterých se svým článkem negativně dotkl a samozřejmě současně vysvětlení celé situace všem odběratelům tepla, které svými domněnkami uvedl ve zmatek.“

Od doručení dopisu starostovi města uplynul rok a dosud jsem se požadované reakce nedočkala, proto vyzývám bývalého placeného místostarostu a současného člena Rady města pana Bechyně, aby se v případě, že je schopen doložit nekalé jednání, manipulaci s údaji o provozu CZT apod., obrátil na příslušné orgány a podal na mne trestní oznámení. Já se své odpovědnosti za vykazované výsledky hospodaření kotelný nezříkám. Pokud ale své domněnky, nařčení a pomluvy není schopen řádně doložit, pak žádám, aby se všem dotčeným veřejně apoté prostřednictvím Kašperskohorského zpravodaje omluvil. Je nepřijatelné, aby kdokoli, tím spíše volený představitel obce, veřejně obvinil nebo nařkl z nepoctivého jednání kohokoli bez rozdílu, zda se jedná o současné nebo bývalé pracovníky města nebo jiného voleného zástupce občanů.

*Alena Balounová,
člen Zastupitelstva města*

Ještě k minulému článku o kotelně....

Vážení čtenáři, úvodem se omlouvám za svůj stručný příspěvek – moje reakce na články Ing. Bechyně ve Zpravodaji ohledně dodávek tepla z městské výtopny. To proto, že jsem se kolem toho taky trochu motal a do srpna roku 2011 jsem se stáral o dodávky paliva.

1. Článek ve Zpravodaji č.2/2015: domněnky ing. Bechyně, že byly kolem kalkulací tepla nějaké špatné výpočty, které se kumulovaly a ukázaly až v roce 2014, tím se v roce 2014 radikálně zvedla cena. Jeho článek jsem označil za nesmyslný, částečně až lživý, dopisem p. starostovi v březnu 2015.

Město dostalo na kotelnu dotace. Všechny městem odeslané doklady byly kontrolovány na místech, kam se musela roční uzávěrka provozu kotelný odesílat – kontrola, zda byly dotace řádně a účelně využity. Samozřejmostí byla inventura paliva, nedalo se nic zašvindlovat.

K žádnému pochybení nedošlo, pokud vím, kontrolní orgány nepožadovaly ani dodatečná vysvětlení.

Reakcí p. starosty na můj dopis bylo sdělení, že bude proveden audit, který vše objasní. Požádal mě o podání vysvětlení k problematice paliva, S auditorem – ing. Fartákem, jsem měl dvě, možná tři schůzky, jeho dotazy jsem zodpověděl /asi V. – VI. /2015 přesně nevím/.

2. Článek v letošním Zpravodaji č.3... grafy, čísla, povídání....obávám se, že je opět vytrženo z celkových ročních údajů za jednotlivé roky. Chápu autora, že podrobnějším a přesným rozborem všech detailů by čtenáře unavoval, zvláště ty, kteří jsou sice na topení napojeni, ale teplo odbírají minimálně...Bohužel jsem uvedených článků nenašel další skutečnou příčinu, že v roce 2014 bylo do kotelný dodáváno mimořádně vlhké palivo – než palivo v kotli ohřeje vodu, musí samo sebe vy-

sušit. O dodávkách mokrého paliva byl ing. Bechyně informován, jeho zaplachtování údajně zakázal. /v předchozích letech se docela dobře osvědčilo/.

Dobrou zprávou v tomto článku je výsledek ceny tepla za rok 2015 – podstatné zlepšení proti roku 2014, ale pořád je co dohánět. Cena tepla se nemá zbytečně pro odběratele zvyšovat... /od prvních úvah o centrálním topení se razilo heslo, že náklady spojené s provozem kotelný budou platit pouze odběratelé/. A hlavně tehdy nikoho nenapadlo, že někteří odběratelé budou trvale považovat centrální topení za záložní zdroj pro vytápění svého domu. Smlouvu na odběr tepla spočítaný na tepelnou pohodu svého domu podepsali.

3. Nikdy nepochopím rozhodnutí RM z loňska – ukončení spolupráce s firmou

Pokračování na straně 6

Dokončení ze strany 5

HF Energo – p. Hromádky. Argumentaci členů MR na dotazy k tomuto bodu na veřejné schůzi už vůbec ne!

4. Možná se v tomto Zpravodaji dozvíme, jaké jsou představy členů MR o budoucím provozování kotleny, (šéf kotleny již byl RM vybrán), dodávky tepla pro napojené domy, cena tepla atd... Dnes je 19. března, náš dům je na CZT napojen, ale tyto důležité informace nemáme. Žádná smlouva – alespoň předběžná

na dodávku tepla pro r. 2016... a roky další... Pouze písemný příslib od města že výpověď města fy HF Energo nebude mít žádný vliv na plynulost a kvalitu služeb v dalším období. Podepsáno oběma místostarosty, kteří nejsou na CZT napojeni. Ale RM chce založit samostatnou společnost – mohou se tady domnívat, že se město odpovědnosti za dodávky tepla vzdává – mluví o firmě Energie s.r.o./

5. Omlouvám se za strohý výčet několika podstatných bodů. Vím, že každý bod by si zasloužil alespoň 2 – 3 strán-

kové vysvětlení. K tomu pak minimálně dalších 10 bodů. V době výstavby jsem byl členem MZ. Vím, že to vše leželo natehdejší starostce, zmákla to velice dobře. Adíky, zesetov roce 2005 povedlo. Kotelnu si po volbách v roce 2014 vzal na starost Ing. Bechyně. Věřím, že jako topenářský odborník její výstavbu a vývoj z dálky pozoroval. Proto se divím jeho zavádějícím článkům a číslům, která podle mého, názoru plně nevystihují celkové roční údaje za dané období.

Jindřich Ešner

Jeden prostý názor

Vážení občané města Kašperské Hory a přilehlého okolí.

Do Kašperských Hor jsme se s manželkou a dcerou přistěhovali za prací v červenci 2011. Přivítalo nás malebné šumavské městečko s kouzelným výhledem do okolí a zajímavou historií. Vřelý přístup vedení města a vedení Městských lesů, jakožto mého zaměstnavatele, mě velmi překvapil. V roce 2013 se nám narodila druhá dcera a vše bylo tak jak má být. Život běžel a jak to tak chodí, člověk se dozvídá jaké poměry ve městě panují, kdo pomlouvá koho, kdo komu nepřeje atd. Počáteční nadšení z přistěhování pomalu opadalo. Jakožto náplava, jak někteří spoluobčané rádi používají, jsem neměl odvahu jakkoliv vstupovat do šarvátek zastupitelů na veřejných zasedáních Zastupitelstva města. Jelikož mě není současný stav ve vedení města lhostejný, rozhodl jsem se po více než čtyřech letech žití v Kašperských Horách veřejně projevit svůj názor.

Nejprve bych rád podotkl, že je mi velmi líto, jaké poměry v dnešním zastupitelstvu panují. Dohady o absolutně nepodstatných věcech, nařčení např. ze špatného hospodaření s majetkem města, nechuť jít společně jednou cestou a neustálé výpady proti současnému vedení radnice ve mně vyvolává vzpomínku na humornou scénu nesmrtelného filmu Bohumila Hrabala Slavnosti sněženek, kde se myslivci nedokázali domluvit na jaký způsob si připraví pokrm z uloveného divočáka. Dopadlo to, jak si jistě všichni vzpomínáte, kompromisem. Kompromisem, který v Kašperských Horách za posledních několik let neexistuje. Vzpomínám si na snahu lídra sdružení Pohoda Jaroslava Chladu, prosadit v minulém zastupitelstvu své názory. Neměl to jednoduché. Sdružení Pohoda mělo v zastupitelstvu menšinu. To samé se děje v zastupitelstvu dnešním. Vize rozvoje města se u koaličních sdružení rozchází oproti vizi u opozičního sdružení. Návštěva zasedání zastupitelstva ve mně utvrdí vždy jen to, že snaha někomu uškodit, někoho pomluvit a udělat z někoho blbce je vždy na prvním místě.

Nejedná se o korektní zasedání zastupitelstva, ale o handrkování několika jedinců, kteří za každou cenu musí mít svou pravdu. Nemyslím si, že tento model někomu prospěje. Nevím, jak dlouho to bude trvat a jakou to dá práci, ale je na čase, aby všichni zastupitelé odhodili osobní nenávisť vůči ostatním a táhli za jeden provaz. Táhli za provaz, který naše město popotáhne dál a dobrým směrem. Nechme proto současné vedení radnice dělat jejich práci. Nic nemůžeme být hned. Minulé vedení radnice mělo na svou vizi o rozvoji města dvanáct let. Za tuto dobu odvedli jistě kus práce, která je na každém kroku vidět. Současné vedení hospodaří druhým rokem. Za tuto dobu se nedá téměř sehnat ani stavební povolení na výstavbu žumpy. Počkejme tři roky a uvidíme, zda změna starosty a kolektivu pracovníků přinese kýžené ovoce. Já tomu pevně věřím. Nedokážu si totiž představit, že by si jakékoliv vedení města svou nečinností, záměrně špatným hospodařením, nebo nedej Bože blbostí, trhlo ostudu.

Závěrem bych ještě rád reagoval na několik článků v posledních výtiscích Kašperskohorského Zpravodaje od pana Milana Růžičky. Nevím, kdo jste, ale to co tady předvádíte, chce velkou odvahu. Hodnotit lidi, které vůbec neznáte, mně přijde jako nemorální, až sprosté. Pokud jsem dobře informován, bydlíte na Červené necelý rok. Za tuto dobu nemůžete znát nikoho, o kom píšete. Kašperskohorský občan není tupá ovce, za kterou nás máme. Pan Petr Málek a pan Jaroslav Chlada, o kterých se rád ve svých článcích zmiňujete, byli nemalým počtem hlasů voleni místními občany. Pokud házíte špínu na ně, házíte ji i na jejich voliče. Připomínáte mi postavu brouka Pytlíka ze známé pohádky o Ferdu mravencovi. Narodil se v kině v zábradlí, všude byl a všechno zná. Šíříte tady pouze nějakou špínu, o kterou rozumný občan Kašperských Hor nestojí. Nejsem si jist, jestli Vám tento postoj v něčem prospěje.

Ondřej Koubek

Reakce M. Růžičky

Drahý řediteli pily
věnujte mi jenom chvíli,
neboť tato replika
je od brouka Pytlíka.
Asi to byl pro Vás šok,
že tu bydlím jenom rok
a při výčtu holých fakt
nezachoval jsem vždy takt
a bez Gute Kinderstube
je mé chování prý hrubé.
Vidím, že jste od rány,
když hájíte své občany,
tudíž nejste žádný kmán,
pane, Vy jste ombudsman.
Chcete-li však zhasnout svíci
nad současnou opozicí,
která žije v tomto kraji
snaha nesmí skončit v háji.
Braňte i dál práva všech,
hlavně neztrácejte dech,
protože Vám navzdory
budu mít své názory.
Že se od těch Vašich liší?
Přece žiji v hmyzí říši
a tam není obvyklé
strkat hlavu do pytle.
Veškerá má invence
je od Ferdy Mravence,
snad i Vaše pojetí
není jen z knih pro děti
proto držím Vám svůj palec,
Vy jste zřejmě místní znalec.
Přeji Vám zdar v plné míře,
mě mějte dál za kacíře,
nejsem z toho ve stresu,
já už něco unesu.

Milan Růžička v zastoupení brouka Pytlíka.

Poznámka redakce: pro nepřiměřenost odpovědi, zejména jmenování konkrétních nezúčastněných osob byla reakce krácena o odstavec před zveřejněním básně. Plné znění bude zveřejněno na webu kaspory.cz.

Co bude s Bílou růží?

Před 30 lety jsem se přivdala na Kašperské Hory. Když jsem si tehdy postěžovala svému manželovi, že se přes náměstí ani nenechá přejet s kočárkem, tak mě odbyl slovy: „Naše náměstí je přece historické!“

Od té doby se hodně změnilo. Oba sledujeme proměny našeho města. Jeho bohatství je dané historickou minulostí a místem na mapě. Nevyměnili jsme krásnou přírodu za hroudu zlata, nezbouřali jsme zchátralé historické budovy, a tak se k nám lidé rádi vrací.

Většina z nás už to bere jako samozřejmost, ale turisté a lidé, kteří sem přijíždí pracově, jsou mile překvapeni a chválí, jak naše historické město vzkvétá. Komu za to patří dík? Panu Toschovi, který z ruin bývalého pivovaru vybudoval prosperující hotel, panu Klenorovi, který vrátil chátrající hotel Kašperk zpět na výsluní, manželům Nachtigallovým, kteří zachovali historický vzhled náměstí záchranou objektu bývalého hotelu Skala a VŠEM ostatním majitelům nemovitostí, kteří svou soustavnou citlivou údržbou a péčí zachovávají původní historický ráz města. Svoji velkou zásluhu na tom mají všichni porevoluční starostové a radní. Někteří odvrátili hrozbu těžby zlata, jiní prosadili zkvalitnění životního prostředí vybudováním centrální výtopny, další se zasloužili o navrácení historických majetků, zrekonstruovali náměstí...

A tak jsme vyjmenovali jen zlomek jejich práce, kterou pro město udělali.

Avšak velké změny s sebou nesou i velké emoce a ne vždy se ve všem shodneme. Píše se rok 2016 a my se nyní přeme o objekt bývalého hotelu Bílá růže. Před novým starostou a zastupiteli města stojí složité rozhodnutí – zrekonstruovat nebo zbourat?! Část zastupitelstva je pro zbourání a část je proti.

Jsme rádi, že probíhá na toto téma veřejná diskuse s odborníky, které se můžeme všichni zúčastnit. Jelikož se nepotvrdila nutnost demolice stavby a její rekonstrukce je možná, zbývá vyřešit dopravní závaďu. Jde opravdu o tak závažný problém? Silnice přes náměstí je vyprojektována tak, že každý stojící vůz, který přiveze zásoby do místních provozoven, tvoří překážku na vozovce, a tak už nyní provoz přirozeně zpomaluje. Je opravdu nutné bourat stáletou historickou budovu, abychom vyřešili zúžený vjezd na náměstí? Určitě by se našla jiná řešení. Dosud jsme se snažili zachovat významné historické budovy a ony teď zdobí naše náměstí a dělají ho přitažlivější. Věříme, že se řešení najde i pro Bílou růži. Jsme za zachování budovy a oceňujeme, že někteří zastupitelé na základě předložených faktů jsou ochotni změnit svůj názor.

Zdeněk a Irena Oudesovi

Názor z Tuškova

Líbí se mi náš Zpravodaj. Líbí se mi nejen vzhledově, ale i obsahově. Článek dětí ze ZŠ jsou úžasné, vrací mě zpátky do mých školních let, ty osnovy slohu se nemění. Ale i ostatní články nám, kteří se nemůžeme zúčastnit veřejného zasedání, přiblíží dění ve městě.

Líbí se mi nynější vzhled města, krásné náměstíčko, opravené domy kolem, věřím, že i Bílá růže dostane nový kabát, nádherná prostorná tělocvična...

Dokonce se nezapomíná ani na nás na vesnici. Konkrétně Tuškov, možná 20 – 30 let se tady nic neopravilo, až nyní. Máme novou silnici ve směru na Dlouhou Ves, opravené a upravené studny v Tuškově, také kašna v Opolenci zeje novotou, máme nové veřejné osvětlení, to staré z roku 1976 už opravdu potřebovalo výměnu. Za to zasluhuje město náš dík. Hlavně pak lídr sdružení Pohoda pan Jaroslav Chlada, který má na zorganizování všech těchto akcí největší zásluhu.

Jen některé ty články jsou plné zloby, záští, nevraživosti, proč? Je mi z toho smutno a proč je máme číst ve Zpravodaji, patří tam vůbec?

Jana Skýpalová, Tuškov

Ocenění

Vypravily jsme se s kamarádkou v závěru jarních prázdnin do Kašperských Hor s cílem vyzkoušet pobyt v Šumavských bylinných lázních. S jejich nabídkou jsme byly také spokojeny, ale zásadní zážitky jsme získaly při setkání s několika lidmi, kterým jde o věc a ne jen o peníze. Velmi vstřícná a milá pracovnice informačního střediska nám byla po celou dobu našeho pobytu vždy ochotnou rádkyní. Předala nám i kontakt na pana

Michala Marka a možnost navštívit s ním v neděli před polednem kostelík sv. Mikuláše a kapli sv. Anny byla pro nás nesmírně obohacující. Je to nevšední muž a obě stavby jsou více než působivé. Vyšly nám vstříc ale i pracovnice muzea, obdivovaly jsme značené okruhy kolem Kašperských Hor, otevřený hrad Kašperk s podobně výjimečně vedenou prohlídkou (tady i tam bylo radostné, že informovaní, s patrným vlastním zaujetím provázející lidé, byli

mladí!!). Nadchla nás chuť obyvatel Kašperských Hor vytvářet novodobý Betlém a v neděli před odjezdem jsme ještě stihly objevit i opravenou kapličku s oltářem Davida Vávry Na Cikánce!

Chtěly jsme Vám proto aspoň takto poděkovat za úsilí, které podpoře turistiky věnujete a poblahopřát ke všem přátelským spolupracovníkům, kteří Vaše úsilí obdivuhodně rozvíjejí.

Jitka Kmentová a Eva Lesáková, Praha

Milá návštěva v Městské knihovně

Ve čtvrtek 10. března zavítala do naší knihovny moc milá návštěva v podobě dětí z Mateřské školky za doprovodu učitelky Radky Kolářové a Mirky Prekopové. Abychom zjistily, jak znají děti české pohádky, připravily jsme pro ně kvíz. Dětičky byly moc šikovné a na všechny otázky znaly správné odpovědi. Dětem jsme poté vysvětlily, jak to v naší knihovně funguje, a ukázaly, kde naleznou pohádky a knihy pro nejmenší. Přemístily jsme se společně do zasedací místnosti, kde děti dostaly další úkoly. Musely složit puzzle s obrázkem knihy o Cipíškovi. A aby věděly, kde skončily při čtení pohádek, vyráběly jsme společně záložky do knížek. Děti byly moc šikovné a výsledek můžete vidět na fotografii. Na závěr jsme četly pohádku Bleška a veška.

Další akcí Městské knihovny je Noc s Andersenem, která bude 1. dubna. Pro děti připravujeme opět program plný zábavy, úkolů, her na téma Malá mořská víla a nebude chybět ani čtení na dobrou noc a nocování v místní škole.

Budeme se těšit, že děti za námi budou chodit častěji a nejen s Mateřskou školou, ale také s rodiči.

Pracovnice Městské knihovny

Březen - Měsíc knihy poděkování

V tomto měsíci si připomínáme, co pro nás znamená kniha, a tak při této příležitosti chci poděkovat těm, které se zasloužily a zasluhují o chod naší městské knihovny. Zvláště děkuji paní učitelce J. Větrovcové, která věnovala knihovně spousty času a práce při znovuzprovoznění knihovny po rekonstrukci místnosti na radnici, kdy knihy byly provizorně uloženy. Bylo nutné knihy „oprášit“, znovu všechny obalit, přeregistrovat, atd. A po otevření zde pracovala jako knihovnice, ráda vždy poradila dětem, které vždy vedla k četbě, ale i nám dospělým. A tak při příležitosti Měsíce knihy děkuji nejen paní Větrovcové, ale i všem těm, které po ní převzaly štafetu a zajišťují chod naší knihovny.

Marie Staňková

K oslavě měsíce čtenářů vyhlašuje Oblastní charita Sušice soutěž v literární tvorbě na téma DOBRÝ SKUTEK

Podmínky soutěže

Věk soutěžících není limitován, hodnocení proběhne ve 3 kategoriích – mládež do 16 let, dospělí a senioři.

Žánr příspěvků je libovolný – próza, poezie, publicistika.

Součástí rukopisu bude **příhláška do soutěže**, která bude obsahovat jméno autora, věk, kontaktní adresu, email nebo telefonní číslo a název práce.

Organizace a vyhodnocení soutěže

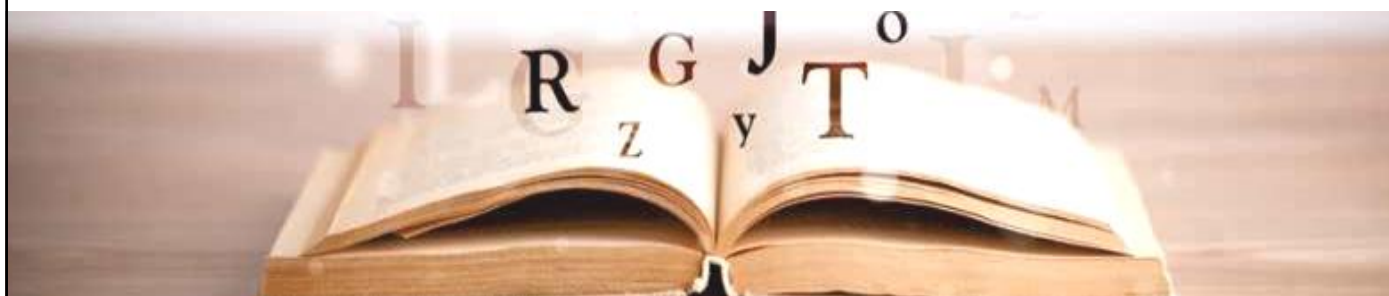
Soutěžní práce je třeba poslat nejpozději do 31. května 2016 na adresu office@charitasusice.cz nebo poštou na adresu Oblastní charita Sušice, Volšovy 1, 342 01 Sušice, na obálku uveďte „literární soutěž“.

Soutěžní práce bude hodnotit anonymně odborná porota.

Tři nejlepší práce v každé kategorii budou odměněny cenami.

Vyhlášení soutěže

Slavnostní vyhlášení výsledků proběhne 30. června 2016 na ostrově Santos v Sušici při akci „15 LET SPOLU“.

Připomínka k Literárnímu večeru z 11. března

Dlouho jsem se rozhodovala, mám-li vůbec reagovat a vyjadřovat se k této kulturní události, ale došla jsem k názoru, že nemohu mlčet.

Nechci hodnotit a ani nejsem kompetentní hodnotit čtenářskou vyspělost a kvality pana přednášejícího, ba ani jeho organizační, řečnické, vypravěčské, literární a spisovatelské schopnosti, či jeho etiku a takt.

Musím se ale zastat naší chudinky knihovny. Něco o ní vím a mám k ní přímo osobní vztah. Přestože už ji pro své stáří a s ním související neduhy mohu

navštěvovat už jen jako vděčný čtenář, nemyslím si, že je tak špatná, jak ji vidí pan lektor. Nesouhlasím ani s tím, že má na svědomí bohužel dosti značný pokles čtenářů.

Prosila bych pana Růžičku, než ji tak přísně odsoudí, aby se s ní důkladně seznámil. Já už jsem za svůj život také něco přečetla a tvrdím zodpovědně, že její knižní fond není zase tak chudý. I u nás se najde dost dobrých, hodnotných knih. A pokud nenajdete tu svou, kterou právě potřebujete, naše vřelá knihovnice vám je rády, ochotně a rychle objednájí v sušické,

klatovské, případně vědecké knihovně. (+ To už se stalo mnohokrát.)

Doporučuji Vám, pane Růžičko, abyste se s pracovníky zdejší knihovny blíže seznámil, vysvětlil jim své představy, případně jim poradil nebo pomohl.

Pak skutečně přispějete ke zlepšení atmosféry a kulturnosti kraje, který, jak jste zmínil ve své přednášce, jste si oblíbil.

A jestli se neurazíte, přjměte prosím radu zkušené čtenářky, která také chvíli v knihovně pracovala; knihovník musí své čtenáře znát a musí je mít rád.

Jarmila Větrovcová

Pohled do krajiny v Kašperských Horách

Dvoutměsíční tradiční cyklus cestovatelských přednášek a promítání fotografií na různá témata a z různých koutů světa se nám opět pomalu blíží ke konci a dosud nás navštívilo přes 500 návštěvníků.

V lednu jsme se sešli s Janem Pečeným na komentovaném pásmu nádherných fotografií **Kašperské Hory – Perla v srdci Šumavy**.

Na úvodní cestovatelské přednášce **Pohledů do krajiny** ve čtvrtek 4. února jsme s Miloslavem Martanem navštívili jednu z nejpestřejších oblastí světa **„Západní Kanadu – od oceánu po Skalisté Hory“**. Poté jsme se prostřednictvím teleobjektivu předního fotografa Vladislava Hoška podívali na atraktivní místa celé Šumavy. **„Šumavské mlhy a inverze“** byly jednou z akcí připravenou k 25. výročí vyhlášení Národního parku Šumava. Následovalo zajímavé cestopisné vyprávění s uvedením filmu „Postřehy z Asie“ Jany Dvorské a Miloše Kašpara **„Thajsko – Kambodža“**.

Poslední únorový čtvrtek v **„Krajině na cestách“** se s námi o své cestovatelské zážitky z Ladakhu, Islandu, Toskánska, Skotska, USA, Vietnamu a Japonska podělila Helena Macenauerová.

Začátkem března na přednášce s promítáním **„Šumava na starých pohlednicích atelieru Wolf“** nám Martin Leiš, autor stejnojmenné knihy, představil fotografa

J. Wolfa a jeho, mnohdy veřejnosti neznámé, „Wolfovy“.

Dále jsme procestovali s Jaroslavem Červenkou a jeho úžasnými fotografiemi krásné přírody **„Kyrgyzstán“**.

11. března nám velice poutavě Elisa Belotti představila **„Indii“**, nesmírně zajímavou zemi plnou kontrastů.

Zajímá Vás, jak se dříve žilo na staré Šumavě? 17. března jsme si mohli poslechnout velmi poutavé vyprávění Emila Kintzla a společně zhlédnout jeho úžasné historické fotografie. Téměř tříhodinové promítání diapozitivů **„Život a práce lidí na staré Šumavě“** se setkala s velkým ohlasem a tento večer nás navštívilo přes 80 posluchačů nejen z blízkého okolí. A to máme v přednáškovém sále o polovinu méně křesel.“ no, když pana Kintzla pustíte do televize, není se čemu divit...bylo slyšet milé ohlasy přítomných. Rekordní návštěvnost jsme zvládli

a všichni ten večer do svých domovů odjížděli s mnoha zážitky, spokojeni a mnohdy i s osobními fotografiemi a podpisy Emila Kintzla v jeho knize **„Zmizelá Šumava“**. Děkujeme přednášejícímu i Vám, našim návštěvníkům, za úžasný večer. Touto akcí jsme si opět připomenuli, že NP Šumava slaví svých 25 let.

Další čtvrteční večer jsme s nádhernými snímky z cest Karla Hrdličky společně procestovali **„Nejkrásnější místa Izraele“**.

A je před námi poslední březnový čtvrtek 31. března a s ním i závěrečné večerní promítání. Je tu TUVÁ - diashow o horách, pastevcích a šamanech. **„TUVÁ – země divokých hor a šamanů“** s cestovatelem Tomášem Kubešem. Nenechte si ujít. Těším se na Vás.

Milada Janošiková

Výtvarná a fotografická soutěž

Kapličky v Kašperských Horách

Kašperskohorská farnost vyhlašuje k příležitosti Noci kostelů fotografickou a výtvarnou soutěž. **Nakreslete, vymodelujte nebo vytofografujte některou z kapliček v Kašperských Horách nebo na Kavrlíku** a své dílo označené jménem, adresou a datem narození odevzdejte v Městském kulturním středisku v K.H. **do 20.5.2016.**

Výtvarné kategorie:

ročníky - do r. 1996, 1997 – 2000, 2001 – 2005, 2006 – 2009, 2010 a mladší

Fotografické kategorie:

ročníky - do r. 1996, 1997 – 2000, 2001 – 2005

Všechny doručené práce budou vystaveny v kostele sv.Markéty dne 10.6.2016 během Noci kostelů 2016.

Vítězové jednotlivých kategorií budou vyhlášeni a oceněni knihou a diplomem dne 10.6.2016 v 17.30 hod v kostele sv.Markéty.

Oceněny budou rovněž všechny děti soutěžící v nejmladší kategorii.

Za tým pořadatelů Maria Patáková

Příběh královny marmelád pokračuje

Neobyčejná marmeláda doslova vystřelila „holku ze Šumavy do světa“. A rovnou na královský dvůr. A rovnou na pomyslný trůn, kde byla korunovaná světovou královnou marmelád. Takovou sílu má poctivá šumavská marmeláda a poctivá práce „holky ze Šumavy – té co vaří marmeládu“ Blanky Milfaitové. Její příběh obletěl svět. A má pokračování...

Světový úspěch v roce 2013, zlatá medaile a dvojitá zlatá medaile za absolutní světové vítězství roku 2013 – citrónová marmeláda, v roce 2014 dalších pět zlatých z World Marmelade Awards, zlato přibýlo i v roce 2015. Zlatý hatrick.

Světová královna marmelád dobyla svět šumavskými dobrotami, šíří slávu a kvalitu české značky Minimanufaktura Blanky Milfaitové a od doby královského úspěchu se zapsala do srdcí lidí na celém světě. Svou skromností, pracovitostí, nadšením, optimismem a zejména úžasnými voňavými dobrotami, které se narodily na Šumavě a mají příbuzenstvo po celém světě – téměř doslova (chybí snad jen póly...).

Blanka Milfaitová i přes světový úspěch zůstala nohama na zemi a ví, že nic není zadarmo a ví, že svět přeje těm co se z toho nepo... Za jejím úspěchem je poctivá práce, která leckdy vhání slzy do očí, občas je „odměněna“ nezdarem, lidskou záští a zlobou, ale nakonec, nakonec to prostě stojí za to! Co se za uplynulý rok v království Blanky změnilo? Je toho dost, i když v podání Blanky „celkem nic moc“... posuďte sami.

Rozmlouvaly jsme v průběhu další, ostrovní, marmeládové expedice, na kolečkách a mezi hrnci zhruba na cestě ze Sicílie, přes Andoru do Španělska. Probíhaly pozdravy mezi zasněženou Šumavou a poměrně divokým počasím na Eolských ostrovech a španělským sluncem.

Blanko, nejdříve předávám pozdravy ze stále ještě zasněžené (místy) a jarní (většinou) Šumavy a rovnou se ptám – kde teď jste a co je cílem této expedice?

Děkuji za pozdravy a samozřejmě i já zdravím moji milovanou Šumavu a všechny dobré lidi v ní!

Cílem je opět vařit na všech místech marmeládu z místních plodů, hledat zajímavé hospody a recepty, příběhy lidí... a v říjnu vydat Příběh psaný do vody. Vlastně oproti minulé expedici nic moc nového, jen nejeďu karavanem, máme v plánu místa, kam by nevyjel, ale terénním Voldem. Od předchozí se liší v tom, že vymetám jen ostrovy, cestou jsem porodila, jsme 4 a připravujeme každý měsíc expediční videa.

Bestseller „Příběh opravdové vášně“, kniha o putování za snem, bude mít pokračování v „Příběhu psaném do vody“. O čem bude? Jak Blanka říká:

...je to povídání stále ještě cestopisně recepční, kterému vévodí moře marmeládování, postřehů z hospod, které mají jméno, sbírkou receptů s původem na jednotlivých ostrovech druhé expedice. Bude to ale také kniha nutící k zamyšlení, k rozčilení, k úsměvu i k zavření očí s hlavou lehce zakloněnou, ano, ke snění.

V Příběhu psaném do vody se o holce ze Šumavy, té co vaří marmeládu, dozvíme víc... o tom, proč vyměnila „pobyt na vrcholu“ za další cestování, proč s malými dcerami obrází nejzastrčenější kouty, proč místo pohodlí nablýskané kuchyně provozuje marmeládování na kolečkách (ze všeho a všude) a jak moc ji chytlo psaní knih. Pokračuje příběh „holky ze Šumavy“, která v jednom roce vyhrála více než deset prestižních národních a mezinárodních cen, certifikací a ocenění. A pak odjela rodit pod sopku...

Cestou jste porodila – jen tak jste si odskočila pro nový život pod sopku. Nádherná událost, která do života přivítala Miu Ronju, vám proměnila svět. Ale přece jen – neměla jste ani trochu obavy, že by se mohlo přihodit něco...

Obavy z porodu? Asi byly na místě, jenže to jsem já – těšila jsem se na prcka a pak, dřív se rodilo na louce a druhý den se šlo na pole makat. I my jsme den před porodem byli fotit pro knihu na Etně a... mám přeci jen pořádný kořínek :-). Porodila jsem v malé klinice na Sicílii a co chybělo na komfortu v nemocnici, to vynahradili místní lidé. Našla jsem tu druhý domov.

Dceru jste pojmenovali Mia Ronja Milfait. Proč?

Jak jsem napsala v blogu, dcerka je původem ze Sicílie, krve šumavské a s římským bydlištěm a pasem po tatínkovi. Eliška říká, že Mia (protože je Moje), Ronja (protože je dcerou loupežníka, zrozenou za hromů a blesků), Milfait (protože je od maminky).“

Mia se narodila ve starobylém přístavu Messina, vstupní bráně do Sicílie, za nemálo čoudivé asistence sopečného trojúhelníku Etna, Stromboli a Vulcano.

Samozřejmě další a další gratulace k početnější krásné rodině a hodně štěstí pro všechny!

Děda Antonino to řekl za všechny: „Mio, vítěj v tomto světě plném utrpení, vítěj ve světě, kde si své budeš muset tvrdě vybojovat, ale věz, že od teď máš svůj velký domov tady u nás. Na Sicílii. Jsi jedna z nás.“ Brečela jsem. Nonno Antonino také. Jsou moje rodina, je to můj druhý domov. Já už si více nepřeju...

Změnil se nějak po narození Mii cestovní plán celé expedice?

Jen se na jeden – dva dny zastavil. Momentálně jsme (začátek března) v království vichrů, v Andoře, kde se pokouším fotit a natáčet podklady pro další film na můj youtube kanál. Pak do Barcelony, přístav, a lodí na Baleáry, další kapitola knihy, další zástávka na marmeládování.

Vydali jsme se na cestu v září 2015 – Zanzibar, Tanzánie; leden – Malta, únor – Eolské ostrovy; březen – Pitiuské

Pokračování na straně 11

Dokončení ze strany 10

osrovy, Španělsko; duben - Kypř + Kréta; květen - ostrov If, Frioulské souostroví, Francie; červen - Cookovy ostrovy, Polynésie; červenec - Island, pak Ovčí ostrovy (Faerské) a ostrov Man; srpen - vnitřní Hebridy, vnější Hebridy, Orkneje, Shetlandy, září - Vesterály a Alandy.

Chystáte se ještě někdy vůbec domů, tedy myslím na Šumavu? Nebo ji za druhý domov vyměníte na déle? Našla jste milé lidi, novou rodinu (děda Antonio, babička Maria a spousta přátel...) - čím vás lidé na Sicílii nejvíc překvapili?

Domů? Já jsem doma... všude, kde je moje rodina. Je mi jedno, kde to je, důležité je, s kým tam jsem. Ano, Šumavu a především Pohoří na Šumavě jako domov vnímám, ale doma říkáme i karavanu, se kterým máme za sebou přes padesát zemí. Nejdříve to byla Afrika, nyní Sicílie je mi zimním domovem, travíme tam několik měsíců, sbíráme ovoce, vaříme marmeládu, házíme kamínky do moře, což je Elišky oblíbený sport a letos se tam za velké bouřky narodila Mia Ronja, nejde k tomu místu necítit lásku :-). Siciláné mě překvapují dnes a denně, třeba tím, jak mrhají vlastním potenciálem, dary přírody, svojí nepořádností, menší spolehlivostí a... jinak jsou to bodří kousci, je s nimi psina, když je nebudete zatěžovat přemírou povinností, vlastní potřebou přesnosti a dochvilnosti, chytanou vás za srdce. Moje děti tam mají adoptovaného dědu a ten je prostě zamilovaný...

Kolik členů týmu tedy má nyní vaše expedice a v jakých „funkcích“? Útočná jednotka má čtyři členy, maminka se stará o vaření snídaní, obědů a večerí, sbírá ovoce na marmošky a ty zařazuje, kde všude se dá, pere, žehlí, nakupuje, umývá děti a někdy i postaršího partnera, řídí expediční speciál, píše knížku, píše si s novináři a fanoušky, uklízí pořádek a všechno, směje se i usmívá, je stále milá, pozorná a neusíná během čištění zubů, holí si nohy poctivě a dbá, aby nevypadala strhaně, ošuntěle a unaveně. Dětská práce je u nás upřednostňována, ale ty naše cácorcky jsou ještě moc malé. Batole toho moc prostě neudělá. Tedy, pouze se ptají, kde je maminka. A tatínek jejich? Jeho role je, aby pořádek, za všech okolností věděl, kde je maminka, která zařídí vše další a potřebné. Prostě sehraný tým na cestách.

Jaké máte zatím poznatky, co se týká marmeládování? Kde jste měli největší úspěch?

Vařím na tajnáka, aby nám něco zbylo domů, lidé jsou děsně vynalézaví, hladoví a pídívi. Neptejte se mě na úspěch s marmeládami, už přes rok ho neměřím, nezapisuji a nevyhledávám. Vařím marmelády, protože

mě to baví. Ty expediční ani neprodávám, nedá se jim ani určit cena, jaké je doprovází náklady.

Když se podívám trochu zpět - co jste za uplynulý rok, před tím, než jste se vydali na další sladkou expedici, všechno stihla?

Já mezi Africko-evropskou expedicí a současnou Ostrovní nestihla vlastně nic moc. Dvě roadshow po Čechách a Moravě s Příběhem opravdové vášně, několik desítek besed a diskuzí, a pak půlroční účast na Všeobecné světové výstavě EXPO

v Miláně, čehož si vážím nejvíce. A otěhotnět :-)

A tomu říkáte „nic moc“. No dobře. Tak se vraťme k marmeládám. Určitě vnímáte různé nálady a chuti, podle jednotlivých zemí. Je rozdíl mezi českým, německým, francouzským, anglickým a třeba nějakým exoticko-ostrovním strávníkem?

Ač si můžeme přecítit v různých českých gastročasopisech, že se tu zvedá kultura stravování, jsou to jen kecý. Zbožná přání. 90 % konzumentů upřednostňuje cenu a je jedno jaký sajrajt za ni dostanou. Jedno, zda mluvíme o marmeládách, pečivu v mikrotěnáku (za což by se měly ruce sekat), nebo jídlech v restauracích.

Venku lidé dbají na kvalitu jídla stejně intenzivně, jako na kvalitu jiných věcí. Když mám na poslední model telefonu, na drahé auto, hadry, alkohol, cigarety a milence, musím mít zákonitě na velmi kvalitní jídlo pro rodinu. U nás tento poměr není. Na ostrovech nebo pevnině, jsou lidé sebejistější bez arogance a sebestřednosti, a tedy, pokud je něco nejedlé, nekoupí, či vrátí. A příště jdou jinam. Přirozená selekce. U nás se mnozí lidé dívají do regálů s hnilým ovocem... za dobrý peníz a hledají, které je prohnílé nejmeně.

Jistě národní chuť existují... z mojí expedice zatím mohu zmínit gremo-

vo-kumkvatovou chuť Eolských ostrovů, sangria chuť Pitiuských ostrovů, tedy marmeláda z lokálních přesladkých pomerančů s červeným vínem... prostě, těším se na každou lokalitu a její dary!

Co jste zatím na cestách ochutnali a jaká nejexotičtější... nej... prostě zatím „NEJ“ marmoška přibyla do spížíky?

Stravu máme vážně pestrou :-). Ale v poměru chudou/chutnou! Třeba uvařený bodlák. Jen tak. S citronem a stroužkem česneku. Děda Antonino s pomocí marmeládových čarodějů připravil na padesát „hlav“ velikosti mužské pěsti. Také nás je jako psů a budeme jednotlivé lístky - jejich konečky, kterými přiléhají k srdíčku - svlékat vkládáním mezi přední zuby a tahem ven. Srdíčka poté baštíme celá. Opět nám stačí pro uvaření olivový olej. Nic víc. Trocha soli, ale ne koření, ani bylinky, ani „kouzla“ slavných kuchařů. Dnes večeríme chudou sicilskou kuchyni.

Expedice je v počátcích, máme za sebou teprve tři destinace ze sedmnácti, ale „nej“ jsou jistojistě marmelády z Tanzánie, které jsem vařila na Zanzibaru. Myslím, že se trochu v ovoci vyznám, ale tam jsem pochopila že ne. Tolik druhů ovoce a ve formě, zralosti a plnosti, o které se nám v Evropě ani nezdá... V marmeládě mám jackfruit ze stromů chlebovníku, prostě... „tos nežral“, jak by řekl klasik.

Je něco, co vám ze Šumavy citelně schází?

Ze Šumavy nám pořád, den co den, chyběla a chybí... Šumava! Moc! Mám na Sicílii dům, trávím tam dlouhé měsíce každý rok, pobýváme v mnoha zemích, kde je krásně, ale... Šumavu mám zapsanou v srdci!

Nedá mi ještě, abych se nezeptala - poznala jste na cestách spoustu lidí - obyčejných i neobyčejných. Měla jste možnost poznat kultury i národy. Když se podíváte na skok domů - tedy do Evropy, do Čech - vnímáte nějak situaci týkající se imigrantů - jak?

Víte, viděla jsem jejich tábory na jihu Evropy i v Calais, viděla jich tisíce migrovat Evropou, viděla spoušť, temno i dětský strach. Ale... Nechci to téma otevírat, trápí mě. Hodně. Mám z něj strach. Ale něco vám povím, byla jsem v jiných kulturách i náboženstvích, nikde jsem si nic nevykřičela a nenárokovala, a vždy jsem se držela antického pravidla, „v Římě Římanem“. Kdybych si na senegalské hranici dovolila zařvat, že si přeju prostor i klid na zvonění zvonů, jistě víte, jak by to tam dopadlo...

Blanko, děkuji za milé popovídání a spolu se Šumaváky přeji celé expedici štěstí a šťastné a bezpečné návraty odkudkoliv kamkoliv. Hodně zajímavých zážitků a zkušeností, pochopitelně nových možností a receptů a Šumavu stále v srdci.

Andrea Staňková

Přijďte si zazumbovat s Leandrem

Zumba – co je vlastně zumba? Zumba je velmi dynamické cvičení při stimulující hudbě, založené na tanečních krocích salsy, merenque a dalších latinskoamerických a moderních tanečních stylů. Zumba spojuje základní principy aerobiku, rezistenčního a intervalového cvičení, posiluje a tvaruje postavu, spaluje tuky, maximalizuje kalorický výdej organismu, prospívá srdci, uvolňuje nervovému napětí. Zumba je přístupná každému – bez ohledu na věk či taneční zkušenosti. Zumba boří všechna pravidla cvičení. Jedná se o taneční cvičení, jehož forma je velmi uvolněná, nemusíte věnovat ani příliš pozornosti ani počítání kroků nebo otoček, řídíte se pouze hudbou. Stačí se pohybovat do rytmu – nebo ještě lépe: necháte rytmus, aby hýbal s vámi. Při zumbě zapojujete celé tělo, zumba s vámi pohne zevnitř. Uvolní emoce, cvičení není jednotvárné a zvedne vám náladu.

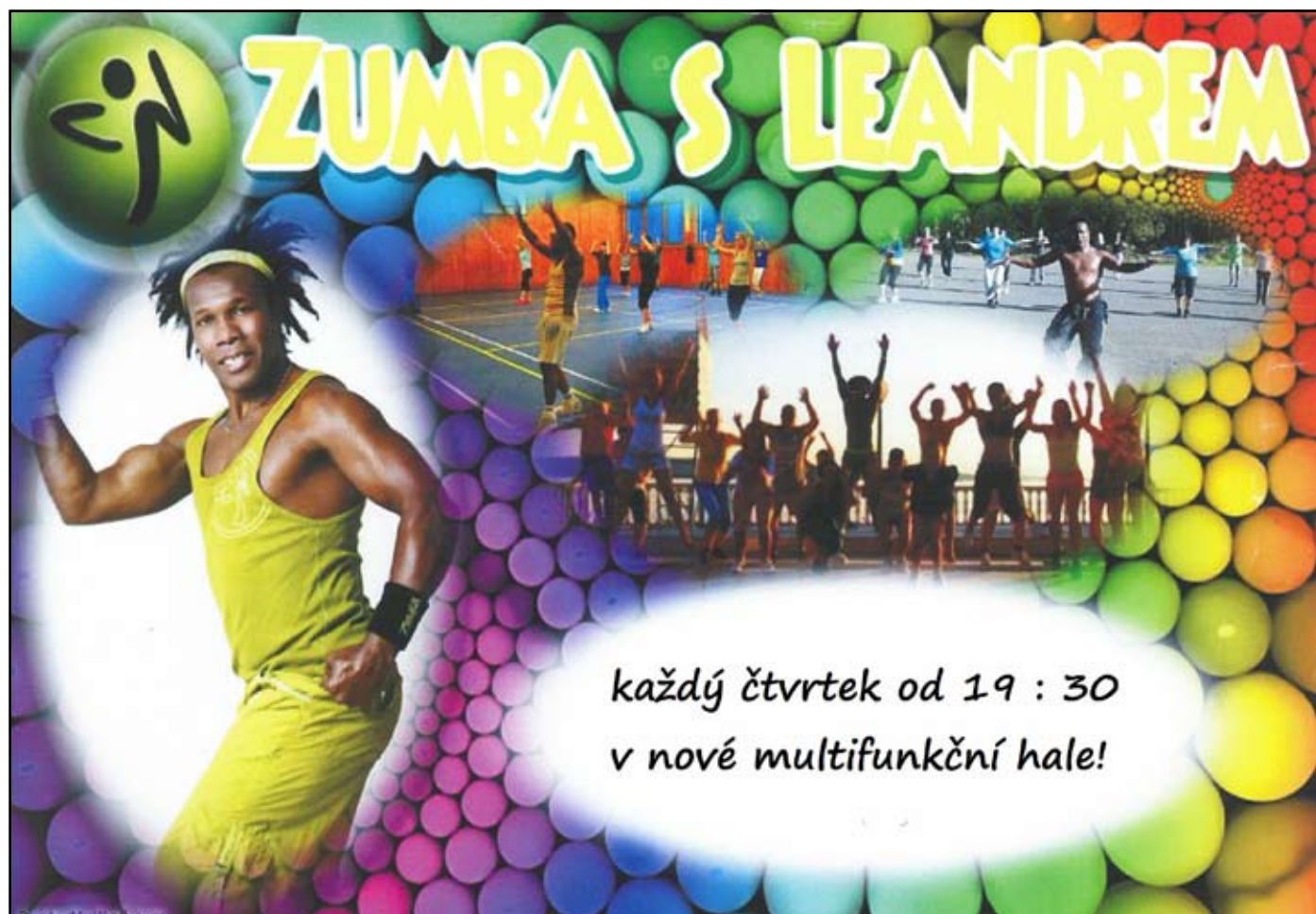
Jak vlastně zumba vznikla? Zakladatelem zumby je Beto Perez, který se narodil 15.3.1971 v kolumbijském městě Cali. Už jako nemluvně ho viditelně zajímala a vzrušovala hudba. Jak sám říká: „Myslím, že jsem tančil dřív, než jsem začal chodit.“ Vyrůstal v chudém

prostředí, ale většinu času byl šťastný. Jeho matka tvrdě pracovala, aby uživila rodinu, ale dokázala syna zahrnout láskou. Velkým vzorem pro Beto Pereze byl John Travolta, kterého v osmi letech zhlédl ve filmu Pomáda, dalším tanečním vzorem byl Michael Jackson. Protancoval se celým dětstvím, tančil v tanečních klubech, věnoval se aerobiku, plnily se jeho hodiny ve fitness klubu. Sen, stát se učitelem hudby, se splnil, když se ujal výuky tance na Brazílské taneční akademii Marie Sanfordové. Jednou, když měla začít hodina, Beto zjistil, že nechal kazety s hudbou doma, v rychlosti popadl kazetu, kterou měl v autorádiu a začal improvizovat. Předcvičoval kroky salsy, merenque, rumby a dalších latinskoamerických tanců, mělo to šokující efekt, na všech cvičících byla vidět radost, která vycházela z hloubi duše. Touha spojit cvičení s radostí se v tu chvíli stala filozofií Beto Pereze. A tak vznikla zumba.

Zumba na Kašperských Horách? Ano, opravdu se nám vrátila do našeho města zumba, asi po dvouleté odmlce. To, že si místní fanynky zumby vytvořily zumba team, možná víte. A jelikož nám opravdu zumba moc a moc chyběla, oslovili jsme cvičitele zumby Leandra, který

pochází z Dominikánské republiky, ale již několik let žije se svoji manželkou a dcerkou v Železném Rudě. S otevřením nové multifunkční tělocvičny naše nadšení zacvičit si v kvalitním prostředí sílilo a přes všechny možné překážky (vytíženost tělocvičny, pracovní vytížení Leandra, časově přizpůsobit pro všechny věkové kategorie), jsme dosáhly velkého úspěchu. A to obnovit zumbu v našem městě! Určitě Vás všechny zveme na hodinu zumby, a to každý čtvrtek od 19.30 hodin do 20.30 hodin! Zumba není jen dámskou záležitostí, ale i samozřejmě pánskou. Všem účastníkům vzkazujeme: Jste super! Velká pochvala patří děvčatům ze základní školy, které nesedí u počítačů a tabletů a je pro ně pohyb důležitější. Nezapomeňte, že cvičíte a tančíte pro radost, ne proto, abyste podali přesné, či stoprocentní výkony, při zumbě je nejdůležitější, aby si cvičení každý užil. Víme, že Leandrův temperament je neuvěřitelný, ale zároveň také strhující. Ti, kteří cvičí zumbu, neříkají: „Měl bych jít cvičit.“, ale: „Nemůžu se dočkat, až zase půjdu cvičit.“ A tak si pojdte zazumbovat s Leandrem a s námi, kterým zumba učarovala!

Za zumba team Radka Kolářová

The poster features a vibrant background of colorful, overlapping circles in shades of green, blue, yellow, and orange. In the foreground, a man with dreadlocks, wearing a yellow tank top and a yellow headband, is captured in a dynamic dance pose. Behind him, a group of people is seen performing Zumba in an outdoor setting. The text 'ZUMBA S LEANDREM' is prominently displayed in large, bold, yellow letters with a black outline. Below this, a white speech bubble contains the text: 'každý čtvrtek od 19 : 30 v nové multifunkční hale!'.

SDH Volenice pořádá

VESELÁ TROJKA

Paula Horký

VOLENICE
SOBOTA 2. ČERVENCE 2016
 v areálu dětského hřiště pod školou
 OD 15,00 HODIN
 Předprodej vstupenek (místenek) a informace
 na tel.: 728 855 543
CENA 150,- Kč

MVDr. Martina Fišerová & MVDr. Darina Ondráčková
 oznamují zahájení **veterinární činnosti**

Ošetřujeme hospodářská zvířata i domácí mazlíčky
 Volejte na tel. 773426600 nebo 773426455
 Brzy otvíráme ordinaci v ulici Dlouhá 61
VetHelp s.r.o.

VÝZVA PODNIKATELŮM V KAŠPERSKÝCH HORÁCH

Pomozte nám zaktualizovat informace o vás na novém webu

Všem podnikatelům vykonávajícím svoji činnost v Kašperských Horách nabízíme možnost evidence subjektu a základních informací na nově vznikajících webových stránkách města Kašperských Hor.

Zájemci mohou vyplnit následující formulář a vyplněný jej odevzdat v Městském kulturním a informačním středisku (Náměstí 1, K. Hory), příp. zaslat podklad e-mailem na adresu informace@kasphory.cz (do předmětu uveďte: „Nový web – aktualizace informací podnikatele“). Formulář si můžete vyzvednout také přímo v kanceláři MěKIS.

Název subjektu: _____
 Zaměření (předmět podnikání): _____

 Zodpovědná osoba: _____
 Adresa: _____
 Telefon: _____
 E-mail: _____
 www: _____
 Doplňující informace: (provozní doba, nabídka služeb, kapacita lůžek, kapacita míst...): _____

 Vložení fotografie, loga: (odevzdat osobně ke stažení přes flash disk v kanceláři MěKIS nebo zasílejte na výše uvedenou emailovou adresu)
 Souhlasím se zveřejněním informací v databázi MěKIS: ANO - NE
 Podpis: _____ Datum: _____

- Velký výběr nábytku
- Doprava po Sušici zdarma
- Dodáváme převážně český a slovenský nábytek
- Zajímavé ceny
- Montáž nábytku

Nová 252, Sušice
 (za Rumpoldem)
 tel: 378 608 379
 mobil: 602 286 092
novanabytek@seznam.cz
www.nova-nabytek.cz

Junácký den mezi tee-pee

Slunce se zvedá nad špičky vysokých smrků a ranní paprsky propichují zvedající se opar. Indiánské stany zatím majestátně stojí ve stínu lesa a rosa stéká po plachtě. V této části dne, kdy se celý les probouzí, tak na strážní věži sedí poslední hlídka. Která se od úderu půlnoci střídá po hodině až do samotného rána. Jako první část dne je společná rozčvička, která by měla člověka především spíše rozveselit, než pořádně rozhybat. Vyčistění zubů a opláchnutí obličeje předchází zajímavé části dne a to je společná snídaně, kdy si všichni v klidu sedneme a s tím nejlepším výhledem na rybníky a vysoké stromy spolu probíráme příhody z předchozího dne a plány na dnešek. Jako hlavní úvod do celého dne je společný nástup pod stožárem, kdy na celý bílý den pověsíme státní vlajku. Vysvětlíme program až do večera, slunce se pomalu zvedá a začíná se nám opírat do stanů, které se odpařují. V kuchyni se během dopoledne připravuje oběd a my se rozdělujeme na skupiny dělající různé rodé aktivity. Velcí kluci opravují táborové stavby, štípají dřevo a vlastně vykonávají jakoukoliv manuální práci zajišťující hladký chod tábora. Další část tábora je kvůli dopolednímu horku schovaná v lese a plní pečlivě připravený program. Buď hrají klidové, pohybové, rozvíjející a oddychové hry nebo vytvářejí jednoduché výrobky mož-

né využívat během táborového dne. Od rákosových rohoží až po výrobky z kůže. Během oběda je vždy velký hluk a mnoho vyhládlých lidí se řadí do fronty na vždy vynikající a vydatnou stravu. Stín stožáru se jako střed náměstíčka pootočil na sluneční hodiny a vyhrnutá plachta stanů pouští horký vzduch, případně se vysouší zem ve stanu po předchozím dešti.

Po obědě je vždy polední klid, kdy má každý čas sám na sebe. Je na každém, jak si s ním naloží. Někdo rád spí, hraje se na kytaru, vytvářejí se hloučky karetních a stolních her, na molu u rybníka si občas děti zapisují zážitky a zkušenosti do zápisníků. V kuchyni se obědě vaří káfičko a domlouvají se podrobnosti na odpoledne. Polední klid vždy tak příjemně uteče a přichází čas na nejdělnější prostor programu. Během velkého horka začínáme vždy koupáním v rybníku, který si získal přezdívku Pekáč. Tábořiště je umístěné mezi systémem několika na sobě napojených rybníků a ten první, který je nejvýše položený je zároveň relativně čistý a okraje jsou vysypané kamínky. Tropicádka vedra zamezují nějakou výraznou aktivitu, a tak odpoledne se pomalu přehupuje do pozdní části, kdy se stíny stromů prodlužují a mezi kmeny prozařuje oranžová záře. Z polí kolem lesů fouká horký vzduch a v lese se ochladí, vzniká zajímavé a příjemné proudění vzduchu. Do večera

je ještě hodně času a vrháme se na oblíbené aktivity jako je indiánský fotbal, hututu nebo složitější hry na vícero skupin. Během takových aktivit zažíváme mnoho situací, kdy si náš skautský přístup ověříme v praxi.

Večere je ještě za slunečních paprsků, které nám svítí do kuchyně z boku. Během této části dne už jsme všichni, tak příjemně unaveni. V brutaru se vaří voda na mytí nádobí a také na teplou sprchu. Ze stanu zní kytara a z lesa smích. Všichni někam chodí a něco vyřizují, nebo sedí v kuchyni a čekají na někoho, komu budou moci říct, co právě viděli, slyšeli nebo si myslí. Občas vznikají zcela spontánní události, které by se daly počítat vážně na stovky a bývá zde vždy pocit radosti a dobrého přátelství hodně intenzivní. Po večeru je nástup, kdy se vlajka sundá ze stožáru a tábor se připravuje na západ slunce. Nemáme zde zdroj elektřiny a rádi si svítíme petrolejkami. Vytváří to jedinečné kouzlo a atmosféru. Pokud je zájem a odhodlání, dají se hrát ještě další hry nebo se ve společenském tee-pee rozdělá oheň a hrají se naše nejoblíbenější písničky. Mezi nimi jsou přestávky, kdy si povídáme a nejmladší členové už usínají na karimatkách. Postupně je velké skautky a skauti doprovázejí do podsad a přichází noc. Žáby doprovázejí naše snění uprostřed čisté přírody. Večer v kuchyni je ve znamení hořící petrolejky, nekončících příběhů a při dobrém štěstí nakládaných utopenců. Úderem půlnoci nastupuje na svou stráž první hlídka, která sedí na věži a pozoruje les, hvězdy a tábor... to vše se skautským přístupem, který nás naplňuje.

Vedoucí 1. oddílu Medvědi, Zdeněk Kůs

Setkání bývalých členů skautského oddílu

Když jsme se Škotem domlouvali nadcházející události, tak ho přepadla úžasná myšlenka. Zvláště po předchozí zmínce, že už jednou počítali všechny členy od začátku devadesátých let. Napadla ho myšlenka setkání všech bývalých členů v Horském klubu 20. května v pátek. Začátek bude po osmé hodině a na program bude promítání fotek z počátku oddílu. Pokud máte kontakt na členy oddílu, které si pamatujete z táborů a schůzek, tak je prosím informujte. Po ukončení neformálního setkání se přesouváme do blíže nespécifikovaných prostorů, kde může pokračovat zábava v hraní na kytaru a vzpomínání na táborové příhody.

Medvědi

Pohled k sousedům: Nicov u Stach

Vesnička Nicov s kostelem sv. Martina se rozložila na jižním svahu hory Královský kámen v nadmořské výšce 894 metrů. V nejstarších dobách patřila benediktinskému klášteru v Ostrově u Davle. V letech 1296 – 1301 je nicovský kostel písemně doložen jako majetek ostrovského opatství. Papež Kliment V. potvrdil roku 1310 Nicov jako pátou celou ostrovského kláštera. Šlo o zvláštní oddělené obydlí pro řeholníky, které vzhledem ke vzdálené poloze v šumavských horách mělo zřejmě poustevnický charakter. Nicovští řeholníci v místě vykonávali také duchovní správu. Po husitských válkách připadl Nicov panství hradu Kašperku, roku 1584 vesnici získalo město Kašperské Hory. Od té doby býval kostel filiálním svatostánkem kašperskohorské farnosti, fara tu byla obnovena teprve roku 1857.

Obec Nicov v minulosti tvořily osady Nicov, Řetenice, Milov a Dvůr Peklo. Od 18. století až do roku 1945 to bylo území s naprostou převahou německých obyvatel. Nicovsko na východě sousedilo s rozsáhlou králováckou rychtou Stachy, kterou však charakterizovalo tradiční české osídlení. Také v 16. století mohlo být i v Nicově dost Čechů, jak prozrazují nejstarší jména místních sedláků doložená v urbaniálních rejstřících z roku 1584: „Banauschek, Jirzik, Martin, Ambroz, Blaha, Hansl, Dura Matouschowa, Pavel, Steffl.“ V roce 1861 v obci žilo celkem 982 lidí, v roce 1938 tu bylo evidováno 880 stálých obyvatel. Obživu zde poskytovalo především málo výnosné horské zemědělství. Téměř v každém hospodářství chovali několik kusů hovězího dobytka, také ovce, kozy a prasata. Ve středověku se v okolí těžilo zlato, později také křemen pro skláře, zejména pro výrobce pateříků – skleněných korálků k růžencům. Díky ložisku vápence v „Panském lese“ jihovýchodně od obce se Nicovští mohli až do 20. let 20. století stát spolehlivými dodavateli kvalitního stavebního vápna pro celé okolí. Chudý kraj však všechny neuživil a tak řada mužů odcházela za sezonní prací do Vídně a Saska, podě-

ji do severních Čech, kde pracovali jako zedníci, tesaři a pomocní dělníci. Nicov měl školu již v 18. století. Zpočátku to byla takzvaná „vandrovní“ škola, kdy se vyučovalo střídavě ve světnicích bohatších sedláků. Teprve v roce 1791 tu byla zřízena první stálá školní třída. Ve 30. letech 20. století německou trojtrídku v Nicově navštěvovalo kolem stovky žáků. Po vzniku České republiky se zde vyučovalo také v malé české menšinové škole. Z místních duchovních správců byl koncem 19. století nejznámější farář P. Johann Jungbauer, okresní vikář, poctěný čestným titulem „arcikněž“. Angažoval se ve veřejném a politickém životě, dokonce kandidoval do Říšské rady Rakousko-Uherské monarchie.

Jednolodní kostelík sv. Martina v Nicově se čtvercovým kněžištěm a hranolovou věží na jižní straně je nejvýše položenou románskou kostelní stavbou v Čechách, která vznikla někdy v letech 1220 – 1240. Ve druhé polovině 17. století se kostelík barokně upravoval, v polovině 19. století mu byla prodloužena loď a zároveň o patro snížena věž. V interiéru zaujme především hlavní pozdně barokní portálový oltář – dílo neznámého lidového umělce z druhé poloviny 18. století. V oltářním portále před kulisou města je situována figura sv. Martina na koni, kterému po stranách tvořily čestnou stráž sochy zemědělských patronů – svatých Isidora, Notburgy, Vendelína a Linhart. Je škoda, že tento působivý a originální celek ztenčilo řádění zlodějů v roce 2004. K nejcenějším památkám kostela patří znějící varhany z roku 1811, připisované tachovskému varhanáři Gartnerovi. Na věži visí vzácný gotický zvon ze 14. století s nápisem se jmény čtyř evangelistů. Vedle patrocinia sv. Martina 11. listopadu se v Nicově slaví také letní pouť se vzta- hem k svátku sv. Prokopa 4. července, ke které dali podnět už v polovině 19. století sedláci, dřevorubci, borkaři a řemeslníci z Horské Kvildy a okolí za Boží pomoc v době dobytčího moru. Pravidelným ná-

vštěvníkem bohoslužeb v nicovském kostelíku býval také známý šumavský obr a silák Rankl Sepp (1819 – 1888). Rodákem z Nicova je německý nářeční básník Karl Winter (1908 – 1977). Působil jako učitel v německých oblastech Slovenska a po vyhnání pak v Bavorsku. Do svých básní komponoval především vzpomínky na rodný kraj. Z Nicova pocházel také Josef Andrlé (1907 – 2002), zasloužilý učitel a regionální badatel. Svá mladá léta spojil s malou školou v nedalekém Kozím Hřbetu. S Nicovem je spojen i takzvaný Kohoutí kříž umístěný při polní cestě nad obcí. Původní kříž zvaný také Arma Christi vytvořil podle staršího dřevěného kříže místní kovář Johann Klement roku 1890. Okouzlující je okolní krajina, především výhled do údolí Zlatého potoka z ohybu silnice mezi Nicovem a Řetenicemi. Pojmenování blízké hory Královský kámen (1058 m) zřejmě souvisí s tím, že až sem dobíhala hranice příhraničního lesnatého území od nepaměti nazývaného Královský hvozď. Nicov je také východištěm k výletům k pravěkmu kamennému ohrazení Obří hrad (Riesenschloss) u Popelné (cca 4,5 km JZ od obce), které pochází zřejmě z doby 7. – 5. století před Kristem. Zakladateli hradiště, které zřejmě plnilo kultovní funkce, byli nejspíše Keltové nebo jejich přímí předchůdci.

Vladimír Horpeniak, Muzeum Šumavy

Ptáci našich zahrad a parků

Lidská obydlení a přilehlé pozemky jsou útočištěm mnoha živočišných druhů, kterým soužití s člověkem nejen nevadí, ale naopak jej vyhledávají. Hlavně někteří naši pěvci žijí téměř výhradně v blízkosti lidí. Člověk již od pradávna dovedl využívat ke svému prospěchu přítomnost především hmyzožravých ptáků, kteří jej zbavovali škodlivého hmyzu. Lákal je do svých zahrad a sadů vyvěšováním ptačích budek a v zimních měsících příkrmováním v krmítkách. Tato tradice se udržela dodnes, jen doba příkrmování se prodloužila. Většina milovníků ptactva příkrmuje v dobré víře pěvce i v období hojnosti, což má v mnoha případech na jejich populaci negativní dopad.

Ptáci si velice rychle zvyknou na bohatě prostřený stůl a náhradní potravu v podobě převážně slunečnicových semen. Tím i jejich funkce – ničení škodlivého hmyzu se stává zanedbatelnou. Soustředění většího počtu ptactva na jedné lokalitě, v tomto případě u krmítka s oblibou využívá v jarních a letních měsících největší jejich predátor – krahujec obecný. Pravidelně si do hejnká nic netušících sýkor, zvonků či stehlíků zalétuje pro svoji daň.

Největším nebezpečím příkrmování v jarních a letních měsících je však nově zavlečená, mezi ptáky rychle se šířící smrtelná parazitická choroba – tzv. trichomonóza.

Trichomonóza je nepatrný prvek, který parazituje v zadní části ústní dutiny, v jícnu a ve voleti. Znemožňuje polykání a způsobuje záněty. Nakažení ptáci pak umírají

hladem, nebo se mohou udusit při polykání potravy.

Přenos nákazy se děje prostřednictvím slin při krmení mláďat. Další možnosti přenosu je slinami infikovaná potravina od nakaženého jedince či voda v napajedlech.

Onemocnění se týká pouze ptáků !!! Není přenosná na člověka ani jiné savce. Nemocný jedinec se v posledním stádiu nemoci vyznačuje netečností, načepýřeným peřím a neobvyklou „krotkostí“

Skončila zima, kterou již druhým rokem můžeme nazvat „nezimou“. Chyběly nejen mrazy, ale i sněhová pokrývka. Ptáci měli dostatek přirozené potravy, která nezapadala sněhem a ani pravidelní

zimní hosté se nedostavili v počtu pro normální zimu obvyklém. Tu a tam se vyskytl jikavec severní, přeletěla kvíčala a brkoslav severní se ani nenamáhal letět do Evropy.

Malý počet ptáků navštěvující letošní zimu krmítka však nezapříčinila jen mírná zima, ale všeobecný úbytek drobného ptactva zapříčiněný vysokou úmrtností nejen mláďat, ale i dospělých jedinců na tuto zákeřnou a rychle se šířící nemoc.

Proto apeluji na všechny milovníky ptactva. Chcete-li jim opravdu pomoci, přestaňte krmit po skončení jarních mrazíků a začněte až s příchodem opravdové zimy!

Ivan Lukeš, Muzeum Šumavy

Muzeum připravuje

K letošnímu 700. výročí narození císaře a krále Karla IV. připravuje Muzeum Šumavy v Kašperských Horách výstavu s pracovním názvem „Karel IV. - zlaté doly, Zlatá stezka a hrad Kašperk“. Součástí této výstavy bude mimo jiné prezentace některých pozoruhodných výtvarných děl představujících slavného

panovníka i jeho šumavský hrad. Zcela poprvé se návštěvnícké veřejnosti představí unikátní archeologické nálezy objevené při podrobném průzkumu Kašperskohorské Zlaté stezky, který v nedávných letech prováděla badatelská dvojice – historik František Kubů z Prachatického muzea v Prachaticích

a archeolog Petr Zavřel z Jihočeského muzea v Českých Budějovicích. Pozoruhodná bude také výstava umění gotiky a baroka z jihozápadních Čech. Na sklonku léta by měla být zahájena rozsáhlejší stavební oprava střechy a fasády hlavní muzejní budovy v Kašperských Horách.

Vladimír Horpeniak

Městský kronikář Panni

Před stovaceti lety - 22. září 1896 - zemřel zasloužilý první kronikář města Kašperských Hor, obecní tajemník Engelbert Panni (1841 - 1896). Ještě za jeho života v roce 1876 mu vyšla v Kašperských Horách kniha o 160 stranách s názvem „Die königliche freie Goldbergstadt Bergeichenstein und die ehemalige königliche Burg Karlsberg“, zatím stále jediná historická monografie o našem městě. Jeho doslova životním dílem je obsáhlý rukopis prvního dílu městské kroniky, datovaný rokem 1888,

jehož originál je uložen ve Státním okresním archivu v Klatovech. Práce obsahuje řadu kapitol, snad nejzajímavější je část popisující lidové zvyklosti a pověsti z Kašperskohorska. Engelbert Panni se narodil 5. září 1841 v nedaleké Želnavě na Prachaticku. Jako jeho otec se uvádí Kleofáš Panni, vzorný učitel a regenschori v Kašperských Horách (1816 - 1875). Rodina Panni žila v patrovém domě čp. 2 nad dnešním hotelem. Kašperk.

Vladimír Horpeniak

Kašperské Hory = Karlohorské Hory (Karlohorské Doly?)

Letošní historická výročí spjatá s osobností císaře a krále Karla IV. jsou příležitostí si více uvědomit, že název našeho města Kašperské Hory nese v sobě jméno slavného panovníka. Už od druhé poloviny 16. století se pro město Reichenstein – Bergreichenstein ujmá jeho druhý – český název Kašperské Hory. Město se tak začalo jmenovat po blízkém královském hradu Karlsbergu, zčeštěně: Karlšperku, Kašperku. Jak známo Karlovy hrady nesly jméno po svém zakladateli: Karlsberg, Karlstein, Karlskrone, Karlshaus, Karlsfried... Naš „Karlsberg“ znamená „Karlova hora“. Pokud bychom pominuli historický vývoj

názvu Kašperské Hory, mohlo by se naše město jmenovat česky „Karlohorské Hory“. Poněvadž „hory“ ve spojitosti s dolováním znamenají vlastně doly (důlní díla), název města očistěný od historických nánosů by mohl znít „Karlohorské Doly“. :-)

Tvrdilo se, že název Kašperské Hory se ujal teprve v 17. století, když si město od císaře Matyáše v roce 1617 koupilo hrad Kašperk i se zbytkem hradního panství.

Historik – archivář PhDr. Václav Starý z Prachatic však upozornil, že v druhé polovině 16. století vedle názvu „Hory Reychnsteyn“ a „Perkreychensteyn“ se už nově objevuje název „Kašperské

(Kašparské) Hory“. Řadu příkladů o tom našel v prachatické městské knize se zápisy z let 1571 – 1580. Název „Kašperské Hory“ se v 18. století a ještě na počátku 19. století označovala velká část Šumavy. Někdy název Kašperské Hory sloužil jako dublet k názvu Šumava. Například Mořic Vogt ve spise

Das jetzt lebende Königreich Böhmen i v mapě k němu připojené z roku 1712 uvádí název Kašperské Hory pro oblast od hradu Kašperku až k Vltavě nad Českým Krumlovem. (V textu: „Carlsbersky Hory“, na mapě „Carlsbersky Hory“.)

Vladimír Horpeniak

Druhý ročník filmového festivalu opět v kině

Po roce se do místního kina opět vrací filmový festival „Jeden svět na konci světa“. Během čtyř dnů na konci dubna (středa 27. – sobota 30. 4.) si každý den promítneme dva vybrané dokumenty z festivalu dokumentů Jeden svět.

I letos je **vstupné zdarma**, s možností si zakoupit v předšálí občerstvení. Jak už je zvykem, po každém promítání můžete snímek na hlasovacím lístku ohodnotit. Po poledním sobotním vyhlásíme Vámi nejocenovanější. Pro připomenutí, loni to byl norský snímek „Na sever od slunce“.

Loňská účast festivalu nás velmi mile překvapila. Doufáme proto, že i letos do kina v průběhu několika dnů zavítáte v hojném počtu. Abyste k tomu měli dobrý důvod, představme si velice stručně program promítacích dnů:

Středa 27. 4.

Všichni spolu 18:00, Německo 2011

„Velkou debatu asi nepotřebujeme. Daniela dostane důtku a tím to končí. Souhlasí všichni? Tak to uzavřeme.“ Nudně znějící schůze je ve skutečnosti fascinující setkání osmiletých dětí, které každý týden samy vedou porady, aby probíraly situaci ve třídě a samy nacházely dohodu při řešení problémů. Děje se tak na základní škole v Berg Fidelu, čtvrti německého Münsteru

Dálnic 20:00, ČR 2013

Ani po sedmi letech se stavařům nedaří uvést do provozu pár zbývajících kilometrů dálnice D8 vedoucí chráněnou oblastí Českého středohoří. Autorský film režiséra Iva Bystřičana vypovídající o nefunkčnosti státu je rámován vizuálně působivými obrazy unikátní krajiny Českého středohoří.

Čtvrtek 28. 4.

Přestupní stanice, 18:00 Francie 2013

Švýcarský režisér íránského původu Kaveh Bakhtiari se vydává do Řecka, jedné z hlavních přestupních stanic pro

přistěhovalce do Evropy. Do Athén právě dorazil z Íránu Mohsen. Čeká zde spolu s dalšími migranty na vyřízení dokladů a shání kontakty na pašeráky, kteří by mu pomohli dostat se do západní Evropy.

Ke světlu 20:00, Čína, USA 2011

V hloubce 400 metrů pod zemí pracuje mladý muž jménem Hui. Když mu přes cestu přeběhne krysa, což je v Číně chápáno jako špatné znamení, nebere to na lehkou váhu a zůstane ten den raději doma. Jednotliví horníci nebývale otevřeně popisují riskantní práci v dolech, která je pro ně jedinou možností, jak uživit rodinu.

Pátek 29. 4.

Úkryt 18:00, Švýcarsko 2014

Útulek pro bezdomovce ve švýcarském Lausanne je v zimní sezoně jednou z mála nadějí, jak neumrznout na ulici. Kapacity jsou omezené, a tak se před vchodem každý večer odehraje dramatický zápas o nocleh, který má vždy nějaké poražené.

Thulé Tuvalu 20:00 Švýcarsko, 2014

Grónské městečko Thule je nejseverněji obývaným místem na Zemi. Tuvalu

je polynéský ostrovní stát. Místa od sebe vzdálená více než jedenáct tisíc kilometrů jsou však dnes osudově propojena. Tající led v Grónsku zvedá hladinu oceánu, který tak brzy zaplaví nízko položené tichomořské ostrovy.

Sobota 30. 4.

Příběh A. Swartze 18:00, USA 2014

Z geniálního programátora se Aaron postupně stal aktivista, který si začal uvědomovat, že technologie jsou dobrý sluha, ale snadno zneužitelný pán. V roce 2011 čelil trestnímu stíhání za stahování článků akademického časopisu. Kauza se před soud ale nikdy nedostala. Aaron si v šestadvaceti letech vzal život.

H2Omx 20:00, Mexiko 2013

Mexico City, město obývané 22 miliony lidí, leží na místě někdejšího jezera. Tam, kde se v minulosti přirozeně shromažďovala voda, je ji dnes alarmující nedostatek. Znepokojivá filmová esej kombinuje odborný pohled s osobním svědectvím lidí, jichž se situace bezprostředně dotýká.

Za spolek Culture Reunion, V. Kūs

Na kus řeči s „králem stopařů“

Navštívili jsme pana učitele Rudu. Jak se dneska má?

V březnu jsme v Žichovicích navštívili Pavla Rudu, dlouholetého učitele, jenž v Kašperských Horách učil na základní škole tři generace místních.

Pane učiteli, jak se Vám dnes daří? Užíváte zaslouženého důchodu?

Užívám jej přiměřeně svému věku, zdravotnímu stavu a výši svého důchodu. Snažím se také pravidelně pohybovat. Máme pejska, ten začne odpoledne štěkat, vezmu vodítko a jdeme dva, tři kilometry kolem Žichovic. Když není nějaké zvlášť špatné počasí, chodíme prakticky denně.

Stále ještě dneska stopujete?

Velice často. A dokonce jsem slyšel, že prý mám označení „král stopařů“.

A když si vzpomenete, kam jste dojel stopem nejdál?

V roce 1968 jsem projel stopem celou Jugoslávii. Tam jsem se tedy dopravil letecky. Když dneska někomu řeknu, že letenka Praha – Záhřeb stála 300 korun, tak si myslí, že si dělám legraci. Protože za stejnou cenu já dneska odtud odjedu vlakem do Prahy. Vzpomínám, jako by to bylo včera. V Záhřebu jsem poprvé přespál a využil nabídky domorodců, kteří poskytovali ubytování. Pak jsem vyrazil dál stopem a byl tam asi tři týdny. Tenkrát to bylo problematické v tom, že i na cestu do Jugoslávie, kde se platilo dináry, jsem musel mít devizový příslib, který mi dali až napotřetí. Díky tomu jsem pak mohl požádat o vstupní vízum, což bylo tehdy nutné. Projel jsem stopem celou Jugoslávii a dostal se asi 15 km od albánských hranic. Tam mě varovali, že dál už ne, že se tam může střilet, protože ti Albánci byli opravdu ošemetní. Měl jsem štěstí, v Petrovaci na Moru, v nejjihnější části země, hrála ostravská skupina Flamingo, s níž zpívala Maruška Rottrová. Poznal jsem tam také výborného zpěváka, Jaromíra Löfflera. On mi nabídl okamžitě tykání, protože jsme byli prakticky stejně starí. Asi čtyři nebo pět večerů jsem strávil

Pavel Ruda s betlémem vystřiženým z časopisu ABC

ve společnosti téhle skupiny. Vždycky hráli na terase jednoho hotelu. Míra Löffler nebo Richard Kovalčík (šéf tehdejšího Flaminga), na mě vždyčekali u schodů dole. Když mě vedli kolem výběrčího, tak na mě ukázali a řekli: „Technik, rádio Ostrava.“ Protože jsem už neměl skoro žádné peníze, tak jsem byl rád, že jsem se tam dostal. Sedával jsem tam, vždycky měl někdo chvíli volno, tak jsme si povíдали, a pak šel zase zpívat.

Jak jste se vracel?

Zpět jsem jel stopem přes Bělehrad a Budapešť, protože přes Rakousko se nesmělo. V Maďarsku mě naložil nějaký Rakušan, který jel naštěstí do Bratislavy. Odtud pak až do Písku. Tam jsem stopoval asi dvě hodiny, ale neměl jsem štěstí. Rozčílil jsem se, došel na nádraží a z Písku přijel vlakem.

Vyrazil jste pak v dalších letech na nějaké další cesty?

Stopem už ne. Měl jsem štěstí, že jsem v roce 1976 vyhrál v časopise Zápisník druhou cenu – tou byla cesta do Rumunska vlakem se čtrnáctidenním pobytem. Mrzelo mě, že jsem nevyhrál první cenu, protože to byl zájezd na olympijské hry do Montrealu. Ale i tak mě ta druhá cena nesmírně potěšila.

Co Vaše známá sbírka angličáků?

Se sbíráním jsem skončil, protože Angličané přestali vyrábět modely, které mě zajímaly nejvíce, a to modely Yesteryear, veterány. A ty se možná už 15 let nedělají. Výroba přešla někam do Thajska a východoasijských států. Tím to také skončilo. Veteráni mě zajímali nejvíce, a ne taková

ta malinká autíčka v měřítku 1:48. Jeden rok žluté autíčko, ve druhém zelené, třetí rok červené. Ale pořád ten samý typ, jen jinak přebarvený. Tak mě to přestalo bavit.

Na jakém jste skončil počtu?

Nemám je spočítané, odhaduji tak 260.

Co vím, byl jste také velkým sběratelem podpisů slavných osobností.

To je pravda, to mě ještě pořád drží. I když teď už mám problém získávat kontakty na populární osobnosti. Přesto se mi podařilo získat například podpis Thora Heyerdahla, vynikajícího mořeplavce. Ostatně on pozval na Velikonoční ostrovy inženýra Pavla Pavla, od kterého jsem získal adresu. Z Norska se mi poprvé dopis vrátil, tak jsem jel za Pavlem Pavlem znovu. Dal mi novou, italskou adresu, kam se Heyerdahl přestěhoval. A podařilo se, odepsal mi.

Předpokládám, že to je jeden z Vašich nejceněnějších úlovků?

Dá se to tak říct. Nebo například, a někteří lidi toho spisovatele nemusí, mám podepsaného Ericha von Dänikena. Tomu jsem psal do Švýcarska. A když jsme u té korespondence: sbírám rovněž odznaky stolně-tenisových federací. Jednoho mistrovství Evropy v roce 2009 v Praze se zúčastnilo i islandské družstvo. Oslovil jsem trenéra. On řekl: „Napište mi adresu, a já vám to pošlu.“ Někam si ji založil. Řekl jsem si: ten na to zapomene, někam ji vyhodí. Za 14 dní, to jsem už byla doma, si jdu na poštu tady v Žichovicích. A paní

Skupina Flamingo v roce 1968

Pokračování ze strany 18

vedoucí, s třesoucíma se rukama, povídá: „Máte tady nějaký dopis z Islandu, ten jsem tu ještě neměla.“ Otevřel jsem jej a opravdu: byl tam odznak islandské federace!

Máte dnes ještě nějaké další koníčky, které Vás baví?

Dalším mým obrovským koníčkem jsou betlémy. To mě drží skoro 40 let. Sbírám především papírové, protože ty nezabírají tolik místa.

Vždyť jste také sám v jednom betlému zvčněn, ve výstavní síni na radnici.

Pan Hrach mi říkal: „Vás tam musím mít, vždyť jste mi učil tři děti.“ Jsem tam ve skupině s panem Vetrovcem, který drží kroniku. A jako třetí je tam i pan Bártík, jenž už bohužel nežije.

A jak jste se k betlémům dostal?

Já sám nevím. Betlémy se mi líbily od dětství. A jak je komunisté zakazovali, tak jsem k nim tíhl víc. Nakonec to dopadlo tak, že dneska mám asi 350 papírových betlémů všech možných druhů – jak rozkládacích, tak vystřihovacích. Ty, které se mi líbí, si chci uchovat. Alepím je na překližku a vyřežu lupenkovou pilkou. Po roce 1991 vzniklo celostátní české sdružení přátel betlémů. Má zkratku ČSPB, jako byli protifašističtí bojovníci, ale tohle se týká výhradně betlémů. Sídli v Hradci Králové. Protože pak vznikly i další betlémařské spolky, tak dneska jsem ve třech z nich. Příbramským betlémařům předsedá Ján Chvalník, a ten vymyslel, že udělají spolkový betlém, do kterého mohou členové i nečlenové poslat jednu libovolnou figurku. Takže nyní je tam možná 90 figur. Svou tam mají také Vladivoj Hrach a Jaroslav Podzemský, který také betlémy dělal.

V betlémech máte jistě přehled. Jak si v celostátním srovnání velikostí stojí ten náš?

Největší betlém je v Jindřichově Hradci, jsou to tzv. Krýzovy jesličky. Co se týče skříňových betlémů, tak kašperskohorský betlém je třetí až čtvrtý. Protože po druhém Třebechovickém betlému ten horský soupeří s Jilemnickým.

Pane učiteli, co stolní tenis? Působíte pořád jako rozhodčí?

Stolní tenis je pořád jeden z mých největších koníčků. Jako rozhodčí jsem začal v roce 1967. To už bude skoro padesát let (smích). Tehdy jako rozhodčí třetí třídy. Asi po dalších třech letech jsem se stal rozhodčím první třídy a pak jsem už začal objíždět poměrně velké turnaje, typu mistrovství republiky, tehdy Československa. Převalila se sametová revoluce a v roce 1992 jsem se stal mezinárodním rozhodčím. Nebylo

„Vzpomínám rád na svou první třídu, kterou jsem dostal v roce 1964. Tehdy jsem nastoupil jako ani ne dvacetiletý učitel, načež jsem v Kašperkách zůstal 45 let.“

to jednoduché, ale dalo se to zvládnout.

Na kterých šampionátech jste dělal rozhodčího?

Mohl jsem se jako rozhodčí zúčastnit celkem deseti mistrovství Evropy. Také jsem měl tu čest rozhodovat čtyři utkání Evropské ligy v tomto sportu s nejmenším míčkem. Většinou to bylo tady u nás, ale podíval jsem se i za hranice. První mistrovství Evropy, které jsem rozhodoval, ještě jsem ale nebyl rozhodčí mezinárodní, bylo v roce 1986 v Praze, kam mě pozvali, protože jsem byl členem krajského svazu stolního tenisu. Tam jsem zažil snad nejdlejší zápas, který se kdy hrál. Finále družstev mužů, Francie proti Polsku. Představením týmů hráčů začalo v 19.30. Tehdy se ještě hrály sety na 21 míčků, dnes na 11. Výhrou Francie zápas skončil v půl jedné v noci, čili hrál se čtyři a půl hodiny! A velice rád vzpomínám na Mistrovství Evropy veteránů v roce 2011 v Liberci, na kterém startovalo 2440 hráčů starších 40 let a rozhodovalo 106 rozhodčích. Týdenní turnaj se hrál na 96 stolech ve 4 sportovních halách. Pro zajímavost: nejstarším hráčem byl Alexandr Kaptarenko z Ruska, kterému bylo 91 let a do Liberce přijel z Vladivostoku

Jaký byl Váš poslední šampionát?

Mistrovství Evropy v Ostravě-Porubě v roce 2013. Od té doby jsem už v podstatě žádný takový velký turnaj neřídil.

Obraťme list. Jste teď v kontaktu s učitelským sborem?

Jsem velmi rád, že vedení školy si i po sedmi letech, kdy jsem školu opustil, na mě vzpomene. Zvou mě na setkání, většinou před Vánocemi, ke konci školního roku nebo v nejbližší době ke Dni učitelů. Pokud mi to něco jiného „nenabourá“, tak tam vždy jedu. Jak říkám, jsem vděčný vedení školy, že dostávám možnost se setkání zúčastnit.

Vracíte se na Kašperky?

Jezdím tam velmi často. Jedním z důvodů, proč jsem tam jezdil poměrně často, byla paní Reindlová, u které jsem 40 let bydlel v podnájmu. Bohužel paní Reindlová loni koncem července zemřela. Kdykoliv jsem na Horách byl, pokračoval jsem se u ní zastavit a povídati jsme si. A zdála se mi pořád stejná. Třeba před pěti nebo šesti lety, když už jsem na Horách nebyl, tak pořád měla slepice a kosila si sama trávu. Vždycky jsem jí řekl: „Paní

Reindlová, vy jste pořád stejná a pořád stejně čilá.“ A těšil jsem se pokaždé na její také stejnou odpověď: „To víš, z dálky je každá zřícenina hezká“.

Dalším důvodem je pořádání výstav, které mě zajímají. Jednak v muzeu, jednak ve výstavní síni na radnici. Takže tam jezdívám poměrně často, jednou tak za dva měsíce.

Když jste na Horách, zajdete se podívat i do školy?

Samozřejmě, že tam rád zajdu. Teď se tam už dostávám méně často, protože někdy mám ještě třeba další jednání v Sušici. Takže někdy tam zajdu, někdy ne. Když už, tak pochopitelně za panem ředitelem. Můj poslední ředitel byl pan Karel Schön. Teď je tam Ríša Nový a s ním se znám také poměrně dobře. Jeho manželka Pavlína také ve škole učí. Když je zrovna velká přestávka, tak se podívám i do sborovny.

Podíváte se na svůj kabinet zeměpisu, který jste léta obýval?

Asi před třemi nebo čtyřmi lety při jedné návštěvě školy jsem do kabinetu nahlédl. Díky školníkovi, Vašku Markovi. Ten kabinet odemkl a v jeho doprovodu jsem tam asi pět minut pobyl.

Na co nejraději vzpomínáte, za svou celou školní kariéru?

Vzpomínám rád na svou první třídu, kterou jsem dostal v roce 1964. Tehdy jsem nastoupil jako ani ne dvacetiletý učitel, načež jsem v Kašperkách zůstal 45 let. V té mé první třídě bylo 43 dětí. To když dneska někomu řeknu, tak mi nevěří. Byla to sedmá A, pan učitel Bouška měl sedmou B. Ten měl ještě o jednoho žáka navíc. Podle tehdejších předpisů se nesměly udělat tři třídy jednoho ročníku, protože těch žáků by muselo být 91 a více. Jich bylo dohromady 87, takže mohly být jen třídy dvě. Z těch 43, co si vzpomínám, tak jich mělo v sedmičce 18 žáků vyznamenání. Třída to byla výborná, vzpomínám na ni dodnes a těší mě, když se po letech dovím, že to někde dotáhli. Protože nejen o téhle třídě, ale i o mnohých jiných ze všech žáků, které jsem za ta léta na Kašperských Horách učil, tak se mi někdy donese zpráva, že tento je kandidát věd, onen je inspektor. Řada z nich jsou učitelé, lékaři, inženýři. Takže když to někdo někde takhle dotáhne, tak mě to potěší.

Pokračování na straně 20

Dokončení ze strany 19

Jak se v průběhu let měnily počty žáků?

Byl jsem pozván na ukončení školního roku, nevím, jestli dva nebo tři roky zpátky. A koukal jsem dost udiveně, když v kulturním domě nastoupili na jeviště žáci deváté třídy a bylo jich celkem devět. Pořád mně vrtá hlavou, jak mohou existovat kompletní devítileté školy (to jsem se dočetl v novinách), kde měli jednoho žákav osmé třídě, dva v deváté, asi pět žáků v sedmé třídě. A přitom na druhém stupni není – pokud vím – dovoleno ty třídy slučovat. Nepochopil jsem dodnes, jak ta škola fungovala. Na prvním stupni si to představit umím.

Hlásí se k Vám bývalí žáci, potkáváte se?

Ano, hlásí. Občas se s někým setkám. Tak, říkám: „Připomeň mi, jak se jmenuješ?“ Řekne mi své jméno a já pravím: „Promiň, že jsem tě nepoznal. Totiž tenkrát v sedmé třídě jsi neměl ty vousy, co máš teď.“

Mě by ještě zajímalo, na co rád ze školy vzpomínáte.

Byli žáci vynikající, úspěšně absolvovali některé soutěže. Jedna dívka dokonce zvítězila v okresním kole matematické olympiády, což mě potěšilo. Zúčastnila se pak i krajského kola, kde skončila v první polovině, což bylo na v podstatě venkovskou školu velký úspěch. Jinak mě ale udivuje, že děti dnes mají malý zájem o sport a vůbec pohyb. V kabinetu jsem měl okna na školní hřiště. O odpoledních, dejme tomu až do roku 1990, žáci měli zájem něco dělat. Všechna ta tři hřiště nad školou byla plná dětí. Někde se hrál fotbal, někde nohejbal, vybíjená a všechno možné. Poslední roky jsem vyhlédl z okna a tam ani noha. Jen kluk na kole, projede kolem, zmizí a hotovo. Velmi mě udivilo, že Kašperské Hory už nemají ani žákovské fotbalové mužstvo. Jak jsem se bavil s některými lidmi v Kašperských Horách, tak ti se zájmem o fotbal hrajou třeba za Stachy nebo Zdíkov. Naopak mě potěšilo, že z našich bývalých žáků jsou vynikající fotbalisté, jako třeba Tomáš Fuchs, Míra Vrhel nebo Jirka Kysilka. Také myslím, že je škoda, že už před několika lety skončil stolní tenis, protože ten na Horách určitou úroveň měl. Hlavně zásluhou pana učitele Josefa Bártíka, po kterém jsem jej převzal. Tenkrát jsme hráli poměrně úspěšně. Měli jsme možnost startovat i na okresních přeborech, v soutěžích družstev i jednotlivců. Nevím, proč to skončilo, protože když jsem ten oddíl trénoval, tak jsme mívali treninky dvakrát týdně od pěti do sedmi večer. Hrálo se v tělocvičně pravidelně na pěti stolech a děti tam chodilo třeba 30. Hrálo se křížem, nebo čtyřhra. A aby se neokoukali,

„Občas se s někým setkám. Řekne mi své jméno a já pravím: ‚Promiň, že jsem tě nepoznal. Totiž tenkrát v sedmé třídě jsi neměl ty vousy, co máš teď.‘“

tak jsem po určité době vždycky zavelel: posuneme se. Potěšilo mě, že když byla první zimní olympiáda dětí a mládeže v okrese Klatovy, tak byl v programu i stolní tenis. Mimochodem, první olympiáda se odehrála v Kašperských Horách. Vyhrál horažďovický tým, dodnes je to vynikající oddíl. A od té doby se stolní tenis v programu olympiády už neobjevil.

Jezdil jste i na školní výlety. Byl nějaký, na který rád vzpomínáte?

Jeden školní výlet byl asi čtyřdenní, což bylo dost divné. Ale domluvil jsem se s tehdejšími řediteli, že to takhle uděláme, protože jsem dětem chtěl ukázat kus Moravy. Jeli jsme přes jižní Čechy na jihovýchodní Moravu, vraceli se přes Olomouc, Jeseníky a Hradec Králové. Byla tam jednak příroda, jednak hrady a zámky. Když jsem říkal do mikrofonu v autobusu „Teď se blížíme k Opočnu, kde se podíváme na známý zámek“, tak jsem zezadu zaslechl „...zase zámek...“ Ale většinu to snad zajímalo, protože další rok se mnou na výlet zase jeli.

Vzpomněl jsem si na Vaši velkou zásobu diapozitivů. Máte je ještě?

Ty mám stále, rád jsem promítal i filmy, protože vidět něco na obrázku je lepší než tisíc slov. Já jsem ty filmy objednával – tenkrát existovala okresní půjčovna školních filmů a tam jsme byli jako škola velice dobře zapsaní, protože některé školy ty filmy ani nevyužívaly. Zatímco mně každé dva měsíce zasílali 8, 10, 12 filmů a všechny děti je viděly. Na co vykládat něco o Indii, když se samy mohou podívat na Tádž Mahal, jak vypadá Bombaj.

Vnímali jste změny? Jak se škola měnila za ta léta?

Zaregistroval jsem v těch posledních letech určité uvolnění. A nechci to říct tak nějak naostro, ale někdy na tom mají vinu i rodiče. Protože jestli tatínek nebo maminka řeknou třetákovi: „Jen ať si na tebe paní učitelka něco dovolí, já si to tam s ní dojdou vyřídit“, tak to dítě se pak podle toho asi chová. S tímhle jsem vcelku problém neměl. Jednou jsem jedné žákyni napsal poznámku, že její pracovní morálka při hodině je špatná, že nechce pracovat a raději se baví se spolužačkou. Druhý den mi to přinesla podepsaná. Ptal jsem se co na to řekl tatínek. A ona, že by měla dostat pár facek. Na druhou stranu pak slyšíme o případech šikany ze strany žáků, jako s tou učitelkou v pražské škole Na Třebešíně. Jak je tohle vůbec možné a že to ta učitelka ani neřekla svému ředi-

teli. Nerozumím tomu.

Vždyť mnohým žákům jste učil i jejich rodiče.

To je pravda, poslední žáci, které jsem učil, to už dokonce byla vnučata. Vždyť jsem tam nastoupil v roce 1964 a nejstarší ročník, který jsem učil, byl ročník 1951. Dneska je jim 65. Takže některá jejich vnučata už byla mými posledními žáky.

Sledujete dneska aktuální dění, čtete noviny, koukáte na televizi?

Snažím se být v obraze, i když s některými věcmi bych i polemizoval. Ale jsou od toho jiní a lépe placení. Když se s manželkou díváme na televizní noviny a začnou tam mluvit o Islámském státu, tak musím odejít, protože беру prášky na krevní tlak a ten by mi šel okamžitě nahoru. Protože si neumím představit, jak může existovat něco jako Islámský stát. Že je to kousek Jordánska, kousek Sýrie, kousek Iráku. Mně to připadá, jako by si na Domažlicku udělali Chodské království. Nepředstavitelné. Prostě pojmenování IS neberu jako územní celek. Místo televizních zpráv se naopak rád dívám na televizní vlastivědné a cestopisné pořady, jako je „Toulavá kamera“, „Čestománie“ nebo „Na cestě po...“, což souvisí s mou profesí učitele zeměpisu. A zajímají mě také soutěžní pořady typu „A - Z kvíz“, v poslední době také „Kde domov můj?“. Rád jsem sledoval dnes už neexistující „Taxík“.

Co Kašperky, jak se podle Vás za ta léta proměnily?

Už jsem neučil, když se udělal ten průjezd náměstím. To není tak úplně špatně. Jsem rád, že se tam některé domy opravují. A hlavně jsem rád, že se konečně začne něco dělat s Bílou růží. Protože to ví málokterý Kašperák, že někdy v osmdesátých letech tam dělal vedoucího Jarmil Krecar. My se poměrně dobře znali, on se pak odstěhoval. A vždycky tam postávala malá, tak pětiletá holčička, já jí říkal Lucinka. Taková stydlivá a motala se vždy kolem svého tatínka. Dneska málokdo ví, že tahleta Lucinka od pana Krecara je dnešní zpěvačka Anna K., celým jménem Luciana Krecarová. Takže tuhle zpěvačku odtamtud pamatuju jako malé dítě.

Sledujete dnes dění na Kašperkách?

Určitě, dostávám do schránky, a za to musím poděkovat paní Rosecké, pravidelně poštou Zpravodaj. Takže mám všechna čísla z posledních let, i když na Horách už trvale nepobývám.

Václav Kůs

My máme rádi ... jídlo!

Abych byla upřímná, nejsem žádná kuchařská hvězda. Osobně raději peč, než vařím. Ale mám své oblíbené recepty a ráda se o ně s vámi podělím. A budu se těšit i na ty vaše.

Receptů je dnes všude opravdu mraky, ale nejlepší jsou ty již vyzkoušené. Dnešní recept mám od kamarádky, která výborně peče. Asi jsem byla trochu nevychovaná návštěva, protože jsem snědla skoro celý talíř a domů si odnesla i recept.

Bramborová buchta

600 g hladké mouky
2 vařené brambory (střední velikosti)
1 kostka droždí (nebo sáček sušeného droždí)

¼ l vlažného mléka
sůl, popřípadě koření

Postup:

Brambory oloupeme a nastrouháme na jemném struhadle. Máte-li kostku droždí, můžete zadělat kvásek v teplém mléce. Já jsem použila droždí sušené a tak jsem droždí s ostatními ingrediencemi dala do mísy a robotem, s hákem na kynuté těsto, rozmíchala. Do těsta jsem přidala

také lžičku koření Italia (sušené bylinky). Někdy je třeba dolít trochu mléka – přece jen „střední brambora“ je trochu nevyzpytatelná míra. Asi po 5 minutách, když těsto drží pohromadě, přikryjeme ho utěrkou a dáme na teplé místo kynout. Brambory jsou těžké, takže necháme kynout klidně hodinu.

Toto je univerzální recept – lze ho použít na langoše, šneky, plněné rohlíčky, housičky, můžete také těsto pouze vymáchat na vysypaný plech ... cokoli, co si

vymyslíte. Fantazii se meze nekladou.

Já jsem těsto rozdělila na 4 díly.

Z jednoho dílu jsem udělala šneky: vyválila jsem obdélník. V misce jsem smíchala 4 polévkové lžíce kečupu, vrchovatou kávovou lžičku plnotučné hořčice a stroužek rozmačkaného česneku. Touto pastou jsem potřela těsto a pokladla ho plátky šunky a nastrouhané nivy. Těsto jsem zarolovala do válečku a ostrým nožem nakrájela asi 2 cm široké plátky, které jsem ještě jemně posypala parmezánem.

Z dalších dvou dílů jsem udělala plněné rohlíčky. Každý díl jsem vyválila do kruhu, který jsem rozdělila na 8 dílů. Každý takto vzniklý trojúhelník jsem pokladla proužky šunky a nivy a zabalila do rohlíčků.

Z posledního dílu jsem udělala housičky, ze třech copánků. Housičky i rohlíčky jsem před pečením potřela vajíčkem a posypala parmezánem.

Celkem jsem z těsta udělala 14 šneků, 16 rohlíčků a 8 housiček. Těsto je krásně kypřé a výborné – přejí dobrou chuť.

Lena Yvona Geryková

Retro 1. máj

70. výročí výroby značky Zetor

zahájení 1. 5. 2016 od 10.00

Žižkovo náměstí Kašperské Hory

10.00 – 11.00 | prohlídka zemědělské a lesnické techniky

11.00 – 11.30 | spanilá jízda ulicemi Kašperských Hor

11.30 – 12.00 | překvapení

12.00 – 13.00 | Kůrovci

Srdečně zveme na pohodovou zábavu.

Akce se koná za finanční podpory města Kašperské Hory.
Sponzor AGROZET České Budějovice, závod Husinec.

Pořádá Jaroslav Chlada a osadní výbor Kašperské Hory.

Jarní fotbalová sezóna - pojd'te fandit s námi!

Sezona začíná, a my budeme potřebovat silnou podporu pro lepší výkon, a tím lepšího umístění v tabulce okresního přeboru - divák je dvanáctým hráčem. Zároveň jste všichni srdečně zváni nejen na fotbal, ale i na každoroční májku při živé hudbě. 30. 4. od 17:00, hraje Rankl Sepp.

Miroslav Eger

V dubnu uplyne deset let od úmrtí paní **Anny Langové** a sedm let od úmrtí pana **Václava Langa**. Vzpomeňte s námi.

Dcery s rodinami.

MUŽI JARO 2016

kolo	datum	utkání	čas	odjezd
14	Ne 27.3.	Malý Bor - K.Hory	15:00	13:30
15	So 2.4.	K.Hory - Velký Bor	16:30	
16	So 9.4.	Nezamyslice - K.Hory	16:30	15:15
17	So 16.4.	K.Hory - Bolešiny	17:00	
18	Ne 24.4.	Luby - K.Hory	17:00	15:30
19	So 30.4.	K.Hory - Hartmanice	17:00	
20	So 7.5.	Vrhavěč - K.Hory	17:00	15:30
21	So 14.5.	K.Hory - Sušice	17:00	
22	Ne 22.5.	Hradešice - K.Hory	16:00	14:30
23	So 28.5.	Běšiny - K.Hory	16:00	14:30
24	So 4.6.	K.Hory - Klatovy	17:00	
25	So 11.6.	Janovice - K.Hory	17:00	15:15
26	So 18.6.	K.Hory - Měcholupy	17:00	

Společenská kronika

Městský úřad Kašperské Hory srdečně přeje jubilantům, kteří oslavili významné životní jubileum.

Bártík Petr
Boudová Miloslava
Jáchymová Marie
Hetzmanová Anna
Hrachová Marie
Kadar Miroslav
Kortusová Rosalie
Staněk František

Přejeme hodně zdraví, spokojenosti a harmonie.

Kašperskohorský zpravodaj - periodický tisk územního samosprávného celku, periodicita: měsíčník, **místo vydávání:** Kašperské Hory, **registrační číslo:** MKČR E 14893, **vydavatel:** Město Kašperské Hory, Náměstí 1, 341 92 Kašperské Hory, www.kasphory.cz; IČ 00 255 645, **redakce a grafická úprava:** Mgr. Václav Kůs, e-mail: zpravodaj@kasphory.cz; Složení redakční rady je uveřejněno na internetových stránkách města. **tisk:** Václav Vácha, polygrafická výroba, vydavatelská činnost; Vimperk. Redakce si vyhrazuje právo vybrat k otištění příspěvky pisatelů podle potřeb KHZ. Příspěvky představují názory a postoje pisatelů. Za obsah inzerátů a autorská práva k nim zodpovídá jejich zadavatel. Redakce si vyhrazuje právo příspěvek odmítnout. Reakce na sdělení obsahující skutkové tvrzení, které se dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí určité fyzické osoby, anebo jména nebo dobré pověsti určité právnické osoby se řídí Tiskovým zákonem (č. 46/2000 Sb.)

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO VYDÁNÍ

Kašperskohorského zpravodaje

20. DUBNA 2016

články zasílejte na

e-mail: zpravodaj@kasphory.cz

KAŠPERSKÉ HORY

KULTURA

DLOUHODOBÉ AKCE

do 15. dubna 2016

Výstava Život na skle

Muzeum Šumavy Sušice a rodina Hrabánková vás zve do galerie Muzea Šumavy v Kašperských Horách na výstavu Život na skle šumavského malíře JUDr. Václava Hrabánka (1915 - 2005). Výstava je pořádána u příležitosti 100. výročí narození autora. Provozní doba úterý – sobota: 9.00 – 12.00, 13.00 – 16.00, neděle, pondělí: zavřeno.

| Galerie Muzea Šumavy, Kašperské Hory

15. 2. – 29. 4. 2016

Hana, Jiří a Josef Staňkovi – Díkůvzdání Šumavě v obrazech a fotografiích, doplněných šumavskými skřítky

Milujeme Šumavu! Přijďte se podívat na výstavu obrazů, fotografií a dřevěných sošek. Výstava je prodejní. V prostorách výstavní místnosti je k vidění i velký skříňový kašperskohorský betlém.

| Výstavní místnost na radnici, Kašperské Hory

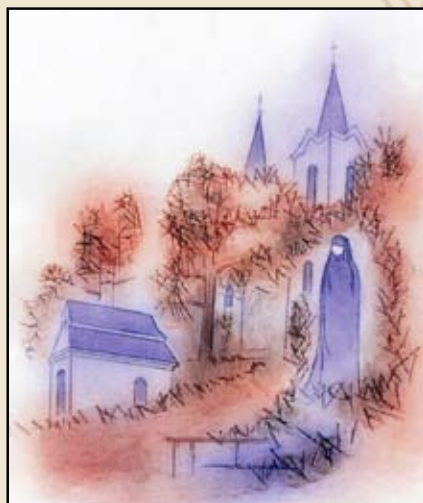
8. 5. – 30. 6.

Motivy z jihozápadních Čech

Kreslené pastely a koláže ze Šumavy pana Vladimíra Šťovíčka.

V prostorách výstavní místnosti je k vidění i velký skříňový kašperskohorský betlém.

| Výstavní místnost na radnici, Kašperské Hory

1. 4.

Noc s Andersenem

Pro děti bude připraven opět bohatý program v podobě úkolů a soutěží. Nebude chybět ani čtení pohádek a nocování ve škole. V letošním roce na téma Malá mořská víla. Akce pro žáky místní MŠ a ZŠ

| Kašperské Hory

2. 4. | 18.00

Beseda na téma: Co chutnalo na staré Šumavě?

Přednáška a beseda Václava Malovického, autora knihy Kuchyně staré Šumavy a Kuchyně starého Pošumaví představí gastronomický rok všední i sváteční. Beseda doprovázena malou degustací starých šumavských specialit a autogramiádou knih spisovatele. Vstupné 50 Kč. Informace a rezervace na tel. 379 738 340.

| Hotel Rilancio Kašperské Hory

DUBEN

1. 4. | 13.00-16.00

Ornitologická vycházka ke Dni ptactva

První duben, kdy je v plném proudu pohyb tažných ptáků, nepatří jen aprílovým žertíkům, ale i všem opeřencům. Prvního dubna roku 1906 byla totiž podepsána mezinárodní Konvence o ochraně užitečného ptactva. Pojďte s námi na vycházku za známými i méně známými druhy ptáků v Kašperských Horách i okolí. Přednášející: Luděk Bufka, Koordinátor: IS a SEV Kašperské Hory, Tel.: 376 582 734, 731 530 284, Cena programu: 20 Kč, Zaměření: venkovní, pro děti, pro místní obyvatele, odborný.

| IS a SEV Kašperské Hory

změna programu vyhrazena

Městské kulturní a informační středisko | Náměstí 1, 341 92 Kašperské Hory
+420 376 503 412 | kultura@kasphory.cz | www.sumava.net/ickhory

KULTURA

II. ČÁST

27. 4. – 30. 4.

Filmový festival „Jeden svět na konci světa“

Filmový festival Jeden svět na konci světa se vrací podruhé po roce do místního kina. Přijďte zhlédnout ve čtyřech dnech osm oceněných dokumentů ze známého festivalu Jeden svět. Pestrá tematika Vás zavede do nejrůznějších končin naší planety. Možnost zakoupení občerstvení v předzápětí kina. Vstup zdarma.

| Místní kino

Středa 27. 4. | 18:00

Všichni spolu / Německo 2011
filmový dokument

Středa 27. 4. | 20:00

Dál nic / ČR 2013
filmový dokument

Čtvrtek 28. 4. | 18:00

Přestupní stanice / Francie 2013
filmový dokument

Čtvrtek 28. 4. | 20:00

Ke světlu / Čína, USA 2011
filmový dokument

Pátek 29. 4. | 18:00

Úkryt / Švýcarsko 2014
filmový dokument

Pátek 29. 4. | 20:00

ThuleTuvalu / Švýcarsko, 2014
filmový dokument

Sobota 30. 4. | 18:00

Příběh Aarona Swartze / USA 2014
filmový dokument

Sobota 30. 4. | 20:00

H2Omx / Mexiko 2013
filmový dokument

KVĚTEN

1. 5. | 10.00 – 13.00

Retro 1. máj

Alegorické vozy se zaměřením na zemědělskou a lesnickou techniku od roku 1950 až do dnešní doby.

Pořádá Jaroslav Chlada a osadní výbor.

| Žižkovo náměstí

6. 5. | 9.30

Oslavy osvobození

9.30 Tematická beseda s promítáním historických fotografií v Horském klubu, 11.30 příjezd kolony historických vozidel, po 12.00 pietní akt, 12.30 odjezd kolony.

| Horský klub a náměstí Kašperské Hory

20. 5. | 20.00

Setkání skautů

Setkání všech bývalých členů skautského oddílu od počátku 90. let pod „Škotovo“ vedením. Začátek v Horském klubu ve 20.00 a pokračování s kytarou a fotkami. Pořádá Zdeněk Kús a Vladimír Nývlt.

| Horský klub

21. 5.

Běh kolem Lišáku

Závody v běhu kolem Lišáku pro děti i dospělé. Pokračování v tradici, kterou založil p. František Kortus. Prezentace v budově kina od 8.30, start: děti v 9.30 h a dospělí v 10 h. Bližší informace u pí Hartmanové tel. 777 848 756, email: renata.hartman@seznam.cz.

| Kašperské Hory

22. 5.

Běh na Kašperk

Závody v běhu na hrad Kašperk pro dospělé. Pokračování v tradici, kterou založil p. František Kortus. Prezentace v budově kina od 8.30, start: dospělí v 10 h. Bližší informace u pí Hartmanové tel. 777 848 756, email: renata.hartman@seznam.cz.

| Kašperské Hory

28. 5.

20. výročí Statek Kašperské Hory s.r.o.

Oslavy 20. výročí založení Statku Kašperské Hory. Ochutnávka hovězí masa z vlastního chovu. Můžete se těšit na zajímavý doprovodný program na náměstí. Bližší informace na plakátech.

| Náměstí Kašperské Hory

změna programu vyhrazena

Městské kulturní a informační středisko | Náměstí 1, 341 92 Kašperské Hory
+420 376 503 412 | kultura@kasphory.cz | www.sumava.net/ickhory

